

ยกให้เป็น **สมบัติ** ของชาติ

เรื่อง: กยก.

ปก: BUFANGKIBU

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: กุมภาพันธ์ 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

“เมื่อคืนกูขอโทษนะ”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ”

“เป็นดี เป็นแฟนกัน กูจะรับผิดชอบมึงเอง”

บทนำ

“ห้องมึงอยู่ทางโน้น”

“คะ ครับ ขอขอบคุณครับ” ขาติปรายดาตำมองคนที่เหมือนหลุดออกมาจากยุคเก่าศุนย์

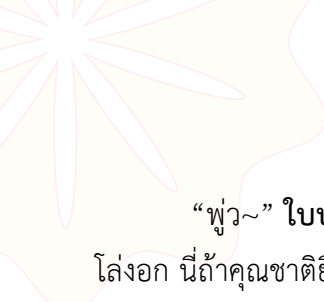
...ผมทรงกะลาครอบ หน้าม้าแสกกลาง แว่นตาทนาเตอะ เสื้อคอปกลายดอก และกางเกงยีนส์ขากระบอก ไม่เรียกว่าเหมือนหรือก ใช้เลย...

“อืม” ร่างสูงเกือบร้อยเก้าสิบพยักหน้าส่ง ๆ ให้ลูกชายของหัวหน้าแม่บ้าน หรือ ‘ป้าบัว’ แม่บ้านคนสนิทของคุณนายสมร แม่ของเขาฝากเด็กนี้ให้มาอยู่คอนโดฯ ด้วยเพราะเรียนมหา’ลัยเดียวกัน บอกว่าให้น้องมันมาช่วยดูแลความสะอาด เธอพูดหวานล่อมอยู่นานจนเขาต้องยอม

...เอาเถอะ ถึงจะไม่ค่อยชอบให้ใครบุกรุกพื้นที่ส่วนตัว แต่ถ้าต่างคนต่างอยู่ก็คงได้...

ขาติเหลือบมองสำรวจตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าของอีกฝ่ายอีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้าห้องนอนของตัวเองไป

ปัง!

“พู่~” ใบบุญถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ มองคนที่เพิ่งเข้าห้องไปอย่าง
โล่งอก นี่ถ้าคุณชาติยืนอยู่นานกว่านี้อีกหน่อย ใบบุญได้ขาดอากาศหายใจตายแน่ ๆ
กลัวคุณเขามาก ๆ จนเผลอลั่นลมหายใจเลยเนี่ย

แม่ของเขาบอกอยู่ว่าคุณชาติเป็นคนนิ่ง ๆ แต่ไม่คิดว่าความนิ่งจะน่ากลัวขนาดนี้
หึ ;__;

หนุ่มน้อยวัยสิบเก้าปี ยืนเจะงะอยู่กลางห้อง มือบางยกคันกรอบแว่นสายตา
ให้เข้าที่ เหลือบมองกระเป๋าสีเสื้อผ้าและกล่องที่เก็บของสำคัญลังใหญ่วางเก๋นอนอยู่
บนพื้นอย่างอึ้ง ๆ ไม่คิดไม่ฝันจริง ๆ ว่าเด็กบ้านไกลอย่างเขาจะมีโอกาสได้เข้ามา
ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงของประเทศได้ แค่น้ำปากซอยบ้านก็ยังหลงเลย

เด็กอีสานนั่งรถทัวร์มาจากหนองคาย จังหวัดที่มีแม่น้ำโขงยาวเชื่อมกับ
ประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อมาเรียนต่อมหา'ลัยอันดับหนึ่งของประเทศ ด้วยคะแนน
อันดับสุดท้ายของรุ่น

ใบบุญสอบติดคณะครุศาสตร์ สาขาคณิตศาสตร์ ตามความฝันที่อยากเป็นครู
เขาอยากเป็นครูที่สอนนิเวศวิทยา ๆ ให้นักเรียนเข้าใจเหมือนกับครูชานนท์ คุณครูตอน
ม.ปลายที่สอนเขามา ตอนแรกใบบุญก็เลือกเรียนใกล้ ๆ บ้านนั่นแหละ ค่าเทอมถูกกว่า
ไปกลับบ้านได้ด้วย แต่พอบอกแม่ว่าสอบติดมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ แม่ก็ให้คัดยีนยัน
เรียนทันทีเลย

เจ้านายของแม่หรือแม่ของคุณชาติ เธอช่วยเหลือครอบครัวใบบุญดีมาก ๆ

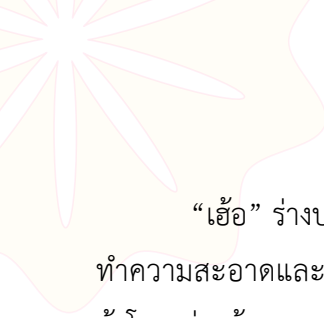
พอรู้ว่าเขาจะได้มาเรียนในกรุงเทพฯ มหา'ลัยเดียวกับลูกชายของเธอ คุณหญิงเลยฝากให้ไบบุญมาช่วยดูแลเรื่องความสะอาด อาหารการกินและเรื่องจีปาดะของคุณชาติ แลกกับการที่คุณหญิงจะออกค่าหอให้ นับว่าเป็นบุญของเขาเหลือเกินที่ได้มาอาศัยอยู่ในคอนโดฯ หรรษา

แต่ยอมรับเลยว่ากลัวคุณชาติมากจริง ๆ อายุห่างกันแค่สองปี แต่อีกฝ่ายคุณโตเป็นผู้ใหญ่กว่าไบบุญมาก ตัวสูงชะลูด ส่วนเขาสูงแค่ปลายคางคุณชาติเอง หน้าตาก็หล่อเหลา จมูกนี้โด่งเป็นสันชัดเจน เห็นว่าพ่อคุณชาติเป็นฝรั่ง ดวงตาของคุณชาติเลยมีสีฟ้าครามสวยมาก ๆ เลย ส่วนผมทรงเปิดข้างของคุณชาติมีสีบลอนด์ทอง ผิวพรรณของคุณเขาก็ขาวสะอาดสะอ้าน แบบที่โดนแดดจะม่วงประกาย ขนาดใส่แค่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงวอร์มขายาวสีดำ คุณชาติก็ยังเหมือนกับนายแบบถ่ายปกนิตยสาร

ผิดกับไบบุญ เขาเป็นแค่เด็กแว่นทรงสี่เหลี่ยมหนาเตอะ สายตาเขาสั้นหกร้อย ไร่ผมทรงกะลาครอบ หน้าม้าแสดกลางมาตั้งแต่ ม.4 เพราะพ่อของเขาตัดเป็นอยู่ทรงเดียว

พ่อของไบบุญเป็นช่างซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ เปิดร้านเล็ก ๆ ที่บ้านในจังหวัดหนองคาย เวลาที่ผมยาว เขาก็จะให้พ่อตัดให้ ไบบุญเลยไว้ทรงนี้มาตลอด ทรงที่พ่อตัดให้เขามั่นใจไม่ได้แะนะ ประหยัดเงินด้วย หลังจากนั้นเขาก็ไม่เข้าร้านตัดผมอีกเลย

ตูป

“เฮ้อ” ร่างบางทิ้งตัวลงนอนแผ่หลาบนเตียงอย่างหมดแรง หลังจากที่ใช้เวลาทำความสะอาดและจัดห้องนอนใหม่ตั้งแต่บ่ายสามโมง เหลือบมองนาฬิกาอีกทีก็ห้าโมงกว่าแล้ว

ห้องนอนใหม่ของไบบุญกว้างขวางกว่าห้องนอนที่หนองคายมาก ผนักห้องมีสีขาวสะอาดตา บนเตียงนอนขนาดห้าฟุตมีผ้าเ็นำผืนโปรดของไบบุญวางอยู่ ในห้องมีตู้เสื้อผ้าหนึ่งหลังและโต๊ะเครื่องแป้งพร้อมเก้าอี้อีกหนึ่งตัว มีห้องน้ำภายในห้องด้วย แอบเกรงใจคุณชาติอยู่หน่อย ๆ ที่เขาต้องเปิดแอร์นอน เพราะในห้องไม่มีพัดลมเลย จะว่ายังไงดี นี่ถือเป็นครั้งแรกในชีวิตของไบบุญเลยที่ในห้องนอนของตัวเองมีเครื่องปรับอากาศ เขาจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีให้คุ้มค่ากับสิ่งที่ได้รับเลย! ว่าแล้วก็อาบน้ำไปเตรียมอาหารเย็นรอคุณชาติดีกว่า

ร่างบางเดินเข้าไปชำระล้างภายในห้องน้ำ ปกติจะใช้ขันตักน้ำในโอ่งอาบ แต่ที่นี่มีฝักบัวกับเครื่องทำน้ำอุ่นอุณหภูมิพอเหมาะ แค่ปลายนิ้วชี้ก็เสกสรรทุกอย่างได้ ไบุญใช้เวลาไม่นานก็ออกมาแต่งตัว ทาแป้งเด็กจนหอมฟุ้ง สวมเสื้อผ้าสบาย ๆ พร้อมเข้าครัว

เวลาหนึ่งทุ่มชาติเดินออกมาจากห้องนอน หลังจากที่นั่งทำงานมาตั้งแต่ช่วงบ่าย เขาเรียนคณะบริหารธุรกิจ แม้ว่าจะเพิ่งขึ้นปีสาม แต่ก็เริ่มศึกษาและทำงานตั้งแต่ขึ้น ม.ปลายแล้ว ที่บ้านของชายหนุ่มทำบริษัทผลิตสินค้าอุปโภคและบริโภค ความที่เป็นลูกชายคนเดียว อนาคตผู้ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทคนต่อไปก็ต้องเป็นเขา

จากบริษัทเล็ก ๆ เริ่มก่อตั้งโดยชาวอเมริกันที่มาตกหลุมกับรักสาวไทย
แต่ติดกับแม่ของเข ใช้เวลาเกือบสิบปี ที่ทุกอย่างจะสำเร็จจุล่ง ตั้งคำกล่าวที่ว่า
ความพยายามไม่เคยทรยศใคร หากต้องรอเวลาและโอกาส

~ถ้าอายหน้าใหม่ น้องนางเอิงเอย สามีให้อายแนบเนื้อ ถ้าอายรูปหล่อคือ
เขายังได้บ่ อายสืขอเปลี่ยนแปลงเพื่อเจ้า~

เสียงเพลงภาษาอีสานที่หนุ่มลูกครึ่งฟังไม่รู้เรื่องตีความคิดของชาติแตกกระจาย
ร่างสูงขมวดคิ้ว ขาวยาวก้าวเข้าไปใกล้กับจุดกำเนิดเสียง

ภายในห้องครัวที่เขาไม่ค่อยได้ใช้มัน มีร่างผอมบางของเด็กหนุ่มผิวสีน้ำผึ้ง
กำลังยืนสายสะโพกไปตามจังหวะเพลงอย่างสนุกสนานเหมือนกำลังเต้นอยู่นั้รณแห่
ใบบุญหันหลังให้เจ้าของห้องเลยไม่รู้ว่าคอนเสิร์ตขนาดย่อมของตัวเองมีหนุ่มตาฟ้า
ยืนมองมาสักพักแล้ว

ชาติไม่ได้ส่งเสียงอะไรให้คนตรงหน้ารับรู้ถึงการมีตัวตนของเขา โฟกัสของ
ตาคู่ควมว่วไ้ที่อวัยวะนุ่มนึ่มของบางคน บั่นท้ายกลมกลิ้งที่ขยับอยู่ใต้กางเกงเจเจ
ขาสั้นเหนือเข่าของใบบุญมันน่ามองดีไม่หยอก เขามองอยู่เนิ่นนานจนกระทั่งอีกฝ่าย
รู้ตัว

“จอบซ้อมเบิ่ง แนมเบิ่งเจ้าไปกั๊บเขา บ่อยากกินฮอดข้าวฮู้บ เออะ...!!
คุณชาติ!!” ใบบุญเบิกตากว้างเท่าไข่ห่าน ร่างกายถูกแซ่แข็งไปโดยอัตโนมัติ

...คะ คุณชาติมาเ็นตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนีย!? ใครก็ได้ชุดหลุมกลบไ้บุญที

โอย! อายอะ...

“ทำอะไร” ซาติเอ่ยถาม จริง ๆ แล้วเขาต้องถามอีกคนว่า ‘ทำหน้าที่อะไรของนาย’ มากกว่า เด็กนี้อ้าปากกว้างชะแมลงวันจะเข้าไปได้เป็นฝูงแล้ว

“คะ...คือ...ผะ...ผม...หะ...ทำ...อา...หาร...เย็น...ครับ” ไบบุญพูดเสียงขาดหัวงเหมือนเด็กหัดพูด ตัวสั่นเหมือนเจ้าเข้า ทำคนมองแอบขำในใจ

“อะไรนะ”

“ผม... ทำ”

“ไม่ได้ยิน”

เสียงเพลงที่ตั้งลั่นห้องครัวกลับคำตอบเบาหวิวของไบบุญ ซาติก้าวเข้าไปชิดใกล้กับเด็กแว่นที่กำลังทำหน้าตาแตกตื่น ไหล่ของเราสัมผัสกัน พื้นที่ในห้องครัวดูคับแคบลงไป

“ว่าไง”

กึก!

ไบบุญหุดคอเข้าหาตัวเองเหมือนแต่ตอนที่คุณซาติโน้มหน้าต่ำลงมา จมูกเล็กได้กลิ่นหอมเข้มข้นจากกายหนา ลมหายใจอุ่น ๆ ที่รดต้นคอสร้างสัมผัสจี๊ด เสียงแหบพร่าที่เข้าโสตประสาททำให้รู้สึกแปลก ๆ

“ผม... ทะ ทำอาหารเย็น... ครับ... ขอ ขอโทษที่ใช้ครัวโดยไม่ขอก่อน” ไบบุญ พุดบอก คนตัวเล็กหลับตาปี๋ ซาตีส่ายหัวเบา ๆ ให้กับท่าที่ประหลาดของคนตรงหน้า ก่อนจะตอบ

“อืม”

ร่างสูงผละออกมา ไม่ได้ต่อว่าอะไร เดินไปนั่งรอตรงโต๊ะกินข้าว เขาเริ่ม หิวแล้ว ไบบุญกลับมายืนปกติ พ่นลมหายใจออก ระบายโทรศัพท์ที่วางอยู่ใกล้ ๆ มา กดปิดเพลง

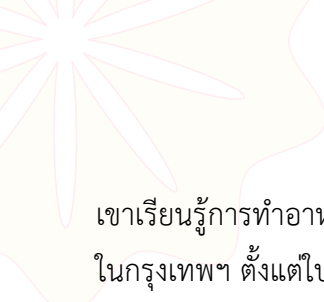
...ขอโทษนะครูเต้ย เดี่ยวผมมาฟังต่อ...

“คือ... คือของในตู้เย็นส่วนมากใช้ไม่ได้แล้ว ผมเลยทำข้าวผัดขึ้นะครับ กิน เอ่อ ทะ...ทานได้ไหมครับ” คนพุดเงยหน้าสบตากับเจ้าของห้องอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ มือไม่อยู่นิ่ง บอกแล้วว่าคุณซาติน่ากลัว

“พุดปกติไม่เป็นหรือไง” เขาถามไม่ได้ดู แต่เหมือนคนอายุน้อยกว่าจะไม่เข้าใจ ปากสีอ่อนอยู่เข้าหากัน จนต้องเปลี่ยนน้ำเสียง

“อะไรต้องทั้งนี้ทั้งนี้ ูกินได้หมด” ร่างสูงพุดเสียงเรียบนิ่งพลาทอยิบโทรศัพท์ มากดเล่น ไม่เอ่ยแรงอะไร

“คะ...ครับ” ไบบุญพยักหน้า คุณซาตินไม่ได้เกรี้ยวกราดแต่ก็ยังดูน่ากลัวอยู่ดี ไบบุญรีบหันกลับเข้ากระทะ ลงมือปรุงอาหารสุดฝีมือ หยิบนุ่นเหนียวอย่างคล่องแคล่ว

เขาเรียนรู้การทำอาหารมาจากแม่ และต้องทำกินเองเป็นประจำเพราะแม่มาทำงาน
ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่ใบบุญ ม.3 อาหารแต่ละมื้อตอนอยู่ที่บ้านกับพ่อสองคนก็มีมือเซฟ
บุญเอง

ชาติเงยหน้าจากจอสี่เหลี่ยมเมื่อจมูกได้กลิ่นหอม ๆ ของข้าวผัด ใบหน้า
หล่อเหลาทำคามองสิ่งมีชีวิตใหม่ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในห้องของเขาทอดอาหารน่าทาน
ลงใส่จาน

ครั้งแรกในชีวิตที่มีรูมเมต แต่เขาไม่ได้รู้สึกว่าคุณรู้กลิ่นที่ส่วนตัว อาจเพราะ
บรรยากาศรอบตัวของเด็กนี่

...เราก็มักจะมีใครสักคนหรือเปล่า คนที่เพิ่งเคยเจอกันแต่กลับรู้สึกได้ว่า
เขาไม่มีพิษภัยอะไร อยู่ใกล้ ๆ แล้วรู้สึกสบายใจโดยไม่ต้องพูดอะไร นั่นคือบรรยากาศ
รอบ ๆ ตัวของใบบุญ...

“เสร็จแล้วครับ” จานข้าวผัดหอมฉุย มีไอควันอุ่น ๆ โขยอยู่ข้างบนถูกวาง
ตรงหน้าของชาติ เด็กอีสานยืนยิ้มแฉ่งให้กับผลงานของตัวเอง น่ากินสุด ๆ เลยต้อง
ขอบอกว่าแซ่บนัว

“อืม” ชาติพยักหน้าขอบคุณ ก่อนจะจ้องอีกคนอย่างสงสัย

“แล้วของมีงล่ะ?”

“เอ่อ... เดี๋ยวผมรอกุณชาติกินเสร็จครับ” ใบบุญเอียงคอ ทำตาแป๋ว เขาเคย

ดูในละคร ไม่มีคนรับใช้คนไหนทานข้าวร่วมกับเจ้านายหรือทว่า คุณชาติกลับไม่ใช่
คุณเขาวางซ้อนส้อมในมือลงกับจานไม่ยอมกินข้าว

“ตักข้าวมากินด้วยกัน”

“มะ...ไม่เป็น เอ่อ ได้ครับ” แต่สายตาคนที่มองกันนิ่ง ๆ ใบบุญก็รีบเปลี่ยน
คำตอบทันที คนตัวเล็กหันไปหยิบจานใบใหม่ไปตักข้าวผัดในกระทะ ถูมานั่งกิน
ผัดตรงข้ามกับคุณชาติ รอจนเขาตักข้าวเข้าปากก่อน เขาค่อยกินของตัวเองบ้าง

อีกฝ่ายตักข้าวผัดเข้าปากช้า ๆ เคี้ยวเสียงเบา ไม่ได้ยินเสียงซ้อนกระทะ
จานเลย ใบบุญนั่งเกร็ง พยายามกินไม่ให้เกิดเสียง ใช้ส้อมจิ้มเม็ดข้าวที่ละเม็ด ชาติ
เหลือบตามอง ร่างสูงส่ายหน้าไปมา เด็กนี้จะกลัวอะไรนักหนา เขาไม่ใช่หมาบ้า
เสียหน่อย

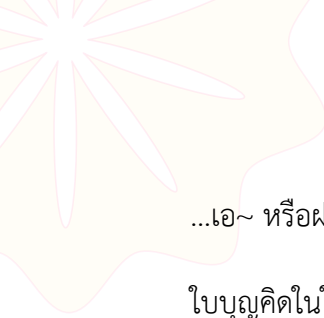
ชายหนุ่มกินข้าวในจานตัวเองไปอย่างเงียบ ๆ ไม่คิดจะเริ่มบทสนทนา
มันเงียบจนได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศ แต่ลึก ๆ ในใจของเขากลับไม่ได้รู้สึกอึดอัด

ผ่านไปสักพัก ใบบุญที่เหมือนจะคิดอะไรออกก็โผล่ขึ้นมา

“เอ้อ! คุณชาติเอาพริกน้ำปลาไหมครับ”

“อะไรนะ”

“เอ่อ... พริกน้ำปลา” คนหน้าหล่อมีสีหน้าฉงน

...เอ~ หรือฝรั่งไม่รู้จักพริกน้ำปลาว่า...

ไบบุญคิดในใจ เกาหัวแกรก ๆ ยกไม้ยกมือทำท่าทางประกอบ

“พริกน้ำปลาอะครับ”

“น้ำปลาพริก?” ซาติเลิกคิ้วถาม พยายามคิดหน้าตาของสิ่งที่ไบบุญกำลังสื่อ

“เขาเรียกพริกน้ำปลาครับ” หนุ่มแวนพูดบอก

“น้ำปลาพริก” ซาติขมวดคิ้วเถียง ไม่ค่อยได้กินอาหารไทย แต่แม่ของเขาก็เคยทำให้กิน ไอน้ำปลาพริกเนี่ย

“พริกน้ำปลานะครับ มันออกรสเผ็ดของพริก” ไบบุญสวนกลับอย่างหนักแน่น เด็กหนุ่มลืมหืมตา เลิกกลัวอีกฝ่ายชั่วคราว

“สารตั้งต้นคือน้ำปลา” ซาติเองก็จริงจังไม่แพ้กัน เขาแอบบนตัวเองในใจว่าทำไมต้องมาเถียงอะไรเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่เขามั่นคนชอบเอาชนะนี่สิ

“แต่ใคร ๆ เขาก็เรียกกันนะครับ”

“ใครไหน”

“ก็หลายคนครับ เขาพากันเรียกพริกน้ำปลากันหมดเลย”

“มันคือน้ำปลาพริก”

“พริกน้ำปลาครับ” ขาดิหรืตามองเด็กแว่น อยากเอื้อมไปปิบปากแดง ๆ นั้น แต่ก็อดใจไว้ก่อน

“สิ่งที่มีมากกว่าคือน้ำปลา มันเลยต้องเป็นน้ำปลาพริก”

“แต่...ครับ น้ำปลาพริกก็ได้ครับ” ใบบุญหน้าบูด ยอมแพ้เพราะยังคิดเหตุผลที่จะเถียงไม่ออก แถมคุณชาติก็ทำหน้าตาดูซู้ด้วย

...บ้าน่า เขาเรียกมานานแล้วนะ! เรื่องนี้ต้องปรึกษาชาวพันทิป! อือ ;__;

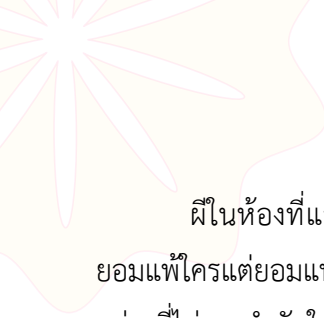
“หิ” ขาดิหลุดหัวเราะ มุมปากยกสูงอย่างผู้ชนะ เขาดักข้าวผัดกินอย่างอารมณ์ดี พอหมดจานก็ลุกขึ้นยืน มองเด็กแว่นผิวสีน้ำผึ้งที่ยังหน้าบูดไม่เลิกจนไม่ยอมกินข้าว โคตรเด็ก

“พริกน้ำปลาก็พริกน้ำปลา ทำหน้าเป็นหมากระป๋องอยู่ได้”

“อะ...อือ” ใบบุญร้องเสียงเบาในลำคอ แก้มสองข้างถูกบีบ สัมผัสหนัก ๆ แต่ไม่เจ็บตรงบริเวณที่ถูกจับร้อนผ่าว ปากของเขาจู่เป็นรูปตัวโอ ส่วนคนทำอึ้มมุมปากอย่างขบขัน

“How cute”

ร่างสูงพุดลอย ๆ ก่อนจะเดินออกจากห้องครัวไป ใบบุญฟังไม่ทัน เขายืนกุมแก้มสองข้างของตัวเองอยู่กับที่ ใบหน้าได้กรอบแว่นงูนง

ผีในห้องที่แอบดูอยู่บอกว่าไม่รู้จะตกใจอันไหนก่อนดี ระหว่างชาติที่ไม่เคยยอมแพ้ใครแต่ยอมแพ้ให้กับไบบุญ หรือชาติที่เพิ่งเอามือบีบแก้มของไบบุญอย่างเอ็นดูอย่างที่ไม่เคยทำกับใครมาก่อน...

งงเด้อ! ผู้บ่าวฝรั่ง!

“หือ?” ไบบุญยกมือลูบแก้มของตัวเองที่ถูกคุณชาติบีบอย่างงง ๆ อารมณ์ขุนมัวเรื่องพริกน้ำปลาถูกตีแตกฟุ้งกระจาย

...คะ คุณชาติบีบแก้มเขา...

บีบแล้วตึงจนมันยึดเลยด้วย เขาไม่ได้เจ็บเพราะคุณชาติไม่ได้ทำแรง แต่ไบบุญรู้สึกเซ...เขินมากกว่า

ภาพของผู้ชายหน้าไทยออกฝรั่งที่ยิ้มกว้างจนเห็นลักยิ้มเล็กๆ ลอยเข้ามาในห้วงความทรงจำ ไบบุญรู้ว่าคุณชาติเป็นคนหล่อมาก ๆ ตอนหน้านิ่ง ๆ นี่แหละเปิดเลยแต่ไม่รู้ว่าจะยิ้มแล้วจะสดใสกว่าห้องฟ้าเสียอีก คุณเขามีลักยิ้มที่แก้มสองข้างด้วย

...หรืออีกฝ่ายอาจจะไม่ได้น่ารักอย่างที่คุณคิด ไบบุญจะไม่กลัวคุณชาติแล้ว...

เด็กหนุ่มลอนหายใจอย่างโล่งอก ขยับปากร้องเพลงสบายใจ รำบางทำความสะอาดโต๊ะกินข้าวให้สะอาดเรียบร้อย

ไบบุญเดินออกมาจากห้องครัว กำลังจะเดินกลับห้องนอนก็เจอคุณชาตินั่งอ่านเอกสารอะไรไม่รู้อยู่ที่โซฟาหน้าโทรทัศน์จอใหญ่ เขายืนงะแงะ ๆ ไม่รู้จะเอาอย่างไรต่อ

กับชีวิต จะเดินกลับห้องเขาก็ไม่กล้า ไบบุญคิดอยู่สักพักก่อนจะตัดสินใจเดินออกไปนั่งที่พื้นพรม เว้นระยะห่างจากคุณชาติเล็กน้อย นั่งนิ่ง ๆ ไม่ไปไหน เพื่อคุณเขาจะเรียกใช้อะไร

ไม่รู้ว่ำนานเท่าไรที่ไบบุญนั่งอยู่ที่พื้น เขาใช้สองมือกดเข้า เอาคางวางไว้บนแขน ลอบมองคุณชาติไปพลิน ๆ คนตรงหน้าของเขาแสนเท่ ร่าเริงสูงกำยำ นั่งหลังตรง ในมือที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดเรียงสวยงามถือเอกสารปึกหนา ใบหน้าหล่อเหลาดูเคร่งเครียด

...เป็นคนที่ทำอะไรก็ดูดีไปซะทุกอย่างอีหลีเด้อ...

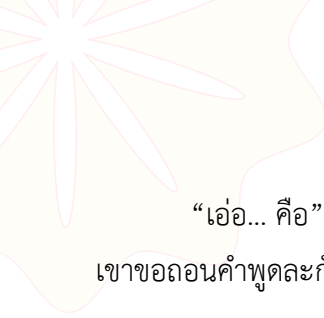
ชาติขมวดคิ้ว รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกจ้องมอง เขาละสายตาจากเอกสารในมือ หันหน้าไปทางซ้ายก็เจอกับเจ้าเด็กไบบุญที่มองมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว

ชายหนุ่มสะอึก กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ตามคมหลุบต่ำลงมองบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจของเขาไปจนหมด

...นั่งทำอะไร เห็นไปถึงไหนต่อไหนแล้วนั่น!

ชาติกระแอมในลำคอ เบนสายตาดูตัวเองที่เผลอจ้องมองแก้มก้นที่โผล่พ้นกางเกงย่น ๆ ของไบบุญหันกลับมามองที่เดิม แอบรู้สึกร้อนไบหูหน่อย ๆ

“มีงไปนั่งทำอะไร” ชาติถามออกไปเสียงเข้ม พยายามกดความรู้สึกภายในใจของตัวเอง

“เอ่อ... คือ” อาการติดอ่างของไบบุญกลับมาเยือน ที่คิดว่าจะเลิกกลัวคุณชาติ เขาขอลองคำพูดละกัน แค่มองตาก็กังใจสั่นแล้ว

“คะ คือ ว่าเพื่อ...”

“มานั่งนี่ดี ๆ คุยไม่ได้ยิน” เสียงทุ้มเอ๋อส่ง ไบบุญกะพริบตาปริบ ๆ ซ้อนตาลังเลมองที่ว่างข้าง ๆ คุณชาติ

...แง กลัวอ่า...

“เร็ว” เสียงดู ๆ ส่งเป็นครั้งที่สอง ร่างบางที่นั่งกอดเล็บอยู่ริบกระโจนพรวดขึ้นปอนั่งทันที

ไบบุญทิ้งตัวลงบนโซฟานุ่ม วางมือไว้บนตัก สงบเสงี่ยมท่าที

“เอ่อ คะ คือคุณชาติจะเรียกใช้ผมไหมครับ”

“?”

ชาติขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยิน เขาหันไปสบดวงตากลมใต้แว่นหนาของคนข้างกาย ไบบุญไม่ได้มีสีหน้าเชิงชวนหรือสื่อความหมายใด ๆ อย่างที่เขาคิด

...ให้ตายเถอะ! เขาคิดลึกไปเองสินะ ไ้อ้คำว่า ‘จะเรียกใช้ผมไหม’ ความหมายคำว่า ‘เรียกใช้’ ของชาติมันหมายถึง ‘เรื่องนั้น’ ไปซะได้...

“ทำตัวปกติเถอะ ไม่ต้องอะไรมาก กฎดูแลตัวเองได้ จัดการแค่เรื่องอาหารกับเรื่องความสะอาดก็พอ”

“คะ...ครับ” ใบบุญพยักหน้ารับ เมื่อไม่มีอะไรจะพูดต่อชาติก็หันหน้ากลับไปอ่านเอกสาร

ใบบุญนั่งเงียบ อึดอัดในใจยุบยิบ เขาเป็นคนพูดมากจะตาย แต่กลับไม่รู้จะพูดคุยอะไรกับคุณชาติดี เขามีเรื่องอยากจะถามเยะเยะเลย แต่อีกฝ่ายดูตั้งอกตั้งใจทำงานมากเลยไม่กล้าทวน

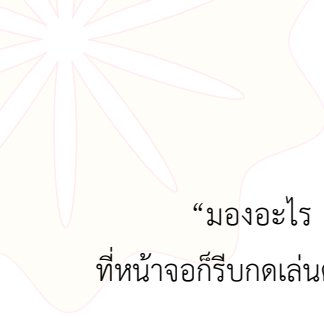
...เข้าห้องเลยดีไหมนะ แต่ก็ไม่กล้าลุกออกไปก่อน หยิบโทรศัพท์มาเล่นได้ไหม อยากเล่นเกมจัง...

ร่างบางค่อย ๆ ขยับตัว ล้วงเอาเครื่องสี่เหลี่ยมร่นเก่าออกจากกระเป๋ากางเกง เขาก็อมน้ำไพลางเหล่ตามองคุณชาติ คนอายุมากกว่าไม่ได้สนใจอะไรกันอีก หนู่มลูกครึ่งยังเอาแต่จดจ้องกับเอกสาร ใบบุญกดเข้าเกมที่ยอยากเล่น นิ้วเรียวกดเริ่มเกมตะลุยกดานที่ยังไม่ผ่านสักที ไม่ลืมที่จะปิดเสียงไม่ให้รบกวนคนที่ทำงานอยู่ด้วย

...เอ~ กदनี้ก็ตาย กदनุ่นก็ไปต่อไม่ได้ ต้องทำยังไงอะ เล่นมาเป็นอาทิตย์ไม่ผ่านสักที...

“เอาระเบิดวางไว้ แล้วก็อ้อมไปอีกทาง”

ขว๊ว!

“มองอะไร กตลี จะหมดเวลาแล้ว” ใบบุญตกใจ พอเห็นเวลานับถอยหลังที่หน้าจอก็รีบกดเล่นตามคำที่คุนชาติบอก ตัวอักษรว่า WIN ปรากฏขึ้น

“ผ่านแล้ว! คุนชาติเก่งจัง” ใบบุญปรบมือแปะเป็นเมฆน้ำ ก่อนจะยกนิ้วเยิ้มสองข้างให้คนตัวสูง

“เกมนี้อูเลเวลที่สองร้อยแล้ว”

“หา!? คุนชาติก็เล่นเกมด้วยหรอครับ” เด็กแว่นมีสีหน้าประหลาดใจ

...นี่คุนชาติเล่นเกมด้วยหรอเนี่ย ไม่น่าเชื่อเลย...

“ทำไม” ชาติถามเสียงนิ่ง ตาคมมองลึกเข้าไปในอวัยวะเดียวกันของคนที่ได้กกว่าอย่างต้องการคำตอบ

“อะ...เอ่อ” จะตอบยังงี้ดี ก็ใบบุญคิดว่าคุนชาติโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องทำงานตลอด นั่งทำงานทุกคืนทุกวันเหมือนพระเอกในละคร ไม่คิดว่าจะมีเวลาเล่นเกมด้วย

“คิดว่ากูทำแต่งงานหรือไง”

“ก็คะ...ครับ” ใบบุญพยักหน้าอ้อมแอ้ม ชาติยกไหล่ เขาไม่ใช่พระเอกในซีรีส์ก็แค่เด็กวัยรุ่นที่มีหน้าที่ต้องทำ

“งานไม่ใช่ทุกสิ่งในชีวิตกูหรอกะ” เขาพูดพลางเก็บเอกสารทั้งหมดใส่แฟ้ม

“มันเป็นหน้าที่ ที่กูจะต้องทำหน้าที่ของกูให้ดีที่สุด มีเวลาให้งาน ก็ต้องมีเวลาใช้ชีวิตด้วย วางมือให้รูกู้ทำในสิ่งที่กูชอบ” ตอนปีหนึ่งเพื่อนในกลุ่มไม่ค่อยชวนไปเที่ยวด้วย เพราะเห็นเขายุ่งกับการทำงาน แต่พอเริ่มสนิท พวกมันเลยรู้ว่าถ้าชวนเขาก็จะไปด้วยตลอด

“แสดงว่าคุณชาติชอบเล่นเกมหรรอครับ” ไบบุญคิดตาม พลาถถามออกมาตาแป๋ว คนอายุมากกว่าม่งทำที่สนใจของอีกคน ปกติเขาไม่ค่อยคุยเรื่องส่วนตัวของตัวเองกับคนไม่สนิท แต่อาจเป็นเพราะดวงตาใสซื่อของอีกฝ่าย เขาเลยยอมเล่าให้ฟัง

“อืม เกมไหนที่สนุกกูกี้โหลตมาเล่นหมด”

“ผมคิดว่าคนที่โตแล้วเขาไม่เล่นเกมกันซะอีก ป้าข้างบ้านชอบว่าผมเป็นเด็กตลอดตอนผมเล่นเกม” ไบบุญเบะปาก ตอนที่คิดถึงป้าใหญ่ที่บ้านอยู่ติดกัน เวลาที่แก็เห็นไบบุญดเล่นเกมมือถือนี่ไร ก็ชอบเปรียบเทียบเขากับลูกชายของแก็เสมอ บางครั้งก็มาว่าพ่อของเขาด้วย

“โตแล้วโงะ สำหรับกูไม่ว่าจะอายุเท่าไร เราก็สามารถทำสิ่งที่รักที่ชอบได้ตลอดชีวิตนั่นแหละ จะสีลิปหรือลิปสีมันก็ชีวิตมึงนี่ มันเป็นเรื่องของมึง”

ไบบุญพยักหน้าฟังอย่างตั้งใจ ประกายในตาของเด็กแฉ่วทำให้ชาติรู้สึกอยากพูดต่อ

“มึงมีสิทธิ์ทำอะไรก็ได้ตามใจตัวเอง แค่ไม่ทำให้ใครเดือดร้อนก็พอ” เขาสบตา กับคนอายุน้อยกว่า พูดบอกเสียงจริงจัง

ไบบุญพยักหน้าเห็นด้วย เขามองอีกฝ่ายด้วยสายตาชื่นชม

...นั่นสินะ ชีวิตของไบบุญ ไม่ใช่ของป่าใหญ่ซะหน่อย! คุณชาติเพ่มากอะ หล่อ
แถมความคิดยังดีอีก...

“คุณชาติพูดได้ดีมากเลยครับ”

กึก!

ชาติชะงัก ใจว่าจะไม่เคยโดนชมต่อหน้า แต่เพราะเด็กนี่มองเขาด้วยสายตา
โจ่งแจ้งต่างหาก แววดาสุกใสเหมือนสุนัขตัวเล็ก ๆ ตอนเห็นเจ้าของ เห็นแล้วมันขี้นัว

“แล้วคุณชาติเล่นเกมอะไรบ้างครับ” ไบบุญถามอย่างตื่นเต้น คนตัวเล็ก
เปิดเกมในโทรศัพท์เครื่องเก่าของตัวเองโชว์

“ก็พวก...” ชาติตอบชื่อเกมที่ชอบออกไป คนฟังทำตาโต

“โห เล่นเกมเพลย์ด้วยหรอครับ”

“อืม มะรืนกูก็จะไปห้าง ไปซื้อรุ่นใหม่เอาไว้เล่นที่ห้องก่อนเปิดเทอม”

“ไปห้าง! ซื้อเกม! คุณชาติไบบุญขอไปด้วย!” ไบบุญขยับเข้าไปเกาะท่อนแขน
แข็งแรงอย่างอดอ้อน ตากลมกะพริบปริบ ๆ แกมขอร้อง

ชาติไม่รู้ตัวว่าเพลอนิ่งไปนานแค่ไหน ตอนที่อีกคนบดเบียดเรือนร่างเข้ามา

ซิดไกล้ จมูกโต่งได้กลิ่นหอม ๆ ของแป้งเด็ก ซาดิก็มองใบหน้าที่ไม่ได้ดูโดดเด่น หรือสวยงามเหมือนผู้ชายบางคนที่เคยควง

ใบบุญเหมือนหมากระป๋ามากกว่า... น่ารักเหมือนหมากระป๋

“นะ... นะครับคุณซาดิ”

“เธอจะไป... มึงจะไปด้วยหรือ” ปากที่เผลอพูดสรรพนามแปลก ๆ ออกไป หุบลงทันที ร่างสูงยับตัวออกจากการเกะกุ่มก่อนจะพูดใหม่

“เอ่อ” ใบบุญที่เพิ่งรู้สึกตัวว่าตัวเองทำอะไรลงไปหน้าจ๋อยลง ถอยหลังกลับไปนั่งที่เดิม

...ทำอะไรเนี่ยไอ้บุญ! คุณซาดิต้องไม่ชอบแน่เลย...

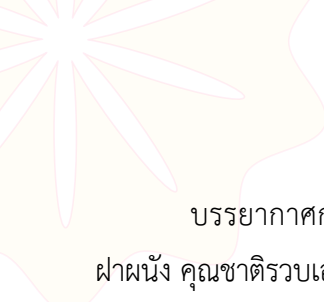
“ไม่ได้ไม่เป็นไรนะครับ” พูดออกไปเสียงเบาอย่างไม่มั่นใจ ถ้าคุณซาดิจะเคืองก็ไม่แปลกเลย วันแรกก็สร้างเรื่องเลยนะใบบุญ

“อืม เทียง ๆ ละกัน ไปกินข้าวที่นู่นเอา” ซาดิตอบโดยไม่มองหน้าอีกคน

“ครับ” คนตัวเล็กแอบยิ้มดีใจ “แล้วข้าวเช้า...”

“ทำแค่ของมึง กูว่าจะตื่นสาย ๆ”

“ครับ”

บรรยากาศกลับมาเงียบ ห้องกว้างไร้บทสนทนา ได้ยินแค่เสียงนาฬิกาข้าง
ฝาผนัง คุณชาติรีบเอกสารไว้นั้นบอกแล้วลุกขึ้นยืน เจ้าของห้องหมุนตัวกลับเตรียมจะ
เข้าห้องนอน ไบบุญรีบลุกขึ้นยืนตาม เผยสีหน้าล่งเลวว่าจะพูดสิ่งที่คิดออกไปดีไหม

“อะ...เอ่อ คุณชาติครับ” ไบบุญทำปากมูบมิมไม่ยอมพูดต่อ

“มีอะไร เรียกแล้วเงียบ?”

“คะ...คือผมขอบคุณที่ช่วยให้เล่นเกมผ่านนะครับ”

“อืม”

“ขอบคุณที่พูดเรื่องการเล่นเกมด้วยนะครับ ผมรู้สึกดีมาก ๆ เลย”

ไบบุญพูดซ้ำ ๆ แต่อีกฝ่ายก็ยืนฟัง เด็กหนุ่มแค่อยากขอบคุณและชื่นชมคุณชาติ
จากใจจริง คำพูดของคุณเขาช่วยปลดล็อกความอึดอัดในใจที่มีมานาน

แค่เรารู้จักแบ่งเวลาให้เป็นและทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้เต็มที่ ทำให้สนุก
ทำให้เต็มที่ในทุก ๆ เรื่องก็พอแล้ว ไบบุญว่าคุณชาตินี้เท่จริงๆ!

“อืม” ชาติตอบรับในลำคอก่อนจะเดินเข้าห้อง ไม่ทันได้ยินประโยคถัดไป
ของอีกคน

“ฝันดีครับคุณชาติ”

...ใบบุญขอฝากคุณสายลมเอาไปบอกคุณชาติแทนด้วยนะ...

คนที่ซึ่งเดินเข้าห้องมาก่อนยื่นหลักตาพิงประตูไม่ยอมขยับเขยื้อน ร่างสูง
ทำหน้าที่เครียด

“ทำไมต้องใจสั้นวะ” มือนายกลูบ ๆ ตำแหน่งหัวใจของตัวเองไปมา หวังให้
ก้อนในอกที่กำลังเต้นไม่เป็นสำสบบง

‘ไปห้าง! ซื้อเกม! คุณชาติใบบุญขอไปด้วย!’

ชาติสายหน้าไล่ความรู้สึกแปลก ๆ ของตัวเอง เดินกระพืดกระพืดไปนอนหงาย
ลงบนเตียงกว้าง เงยหน้ามองเพดานท่ามกลางความมืด มีเพียงแสงสว่างจากดวงจันทร์
ที่ลอดผ่านม่านเข้ามา พยายามบังคับให้ตัวเองเลิกคิด แต่ไม่วายที่น้ำเสียงออดอ้อน
ของคนที่เพิ่งย้ายเข้ามาจะดังซ้ำอยู่ในโสตประสาทของเขา

‘นะ นะครับคุณชาติ’

การมีรูมเมตก็น่าจะไม่แย่มากเท่าไร

ตอนที่ 1

วันที่สองของการอาศัยอยู่ในคอนโดฯ สดหุ ใบบุญตื่นตอนเช้าตรู่โดยอัตโนมัติ อาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เด็กหนุ่มตั้งใจจะทำความสะอาด แต่ในห้องก็ไม่ได้รกมาก เขาเลยไปทำอาหารเช้าง่าย ๆ รอคุนชาติตื่น

ใบบุญถ่ายรูปห้องนอนใหม่ไปอวดพ่อกับแม่ เมื่อคืนคุยโทรศัพท์กับแม่อู่นาน ก็ไม่หายคิดถึง ว่าง ๆ คงต้องขอคุณชาติไปหาแม่ที่บ้านคุณหญิงบ่อย ๆ

ตอนใกล้จะหลับก็มีแจ้งเตือนจากไลน์รุ่นพี่ในคณะให้เข้าไปพักทายกัน มีเพื่อนผู้หญิงทักไลน์ใบบุญมาด้วย เธอชื่อมาย เป็นคนอัยาศัยดีมาก ๆ ตอนแรกเขากลัวว่าจะไม่มีเพื่อน แต่มายเป็นกันเอง พาทำความรู้จักกับเพื่อนในสาขาเยอะเยอะเลย อยากให้เปิดเทอมเร็ว ๆ แล้ว

ฉ่า!

ใบบุญเอาของสดในตู้เย็นที่ยังไม่เสียมาทำเป็นของกินคู่กับข้าวต้มร้อน ๆ ที่กำลังเดือดอยู่ในหม้อ

เข็มสั้นของนาฬิกาข้างฝาชี้เลขแปดเป็นเวลาที่ใบบุญได้ยินเสียงเปิดประตู ร่างสูงของเจ้าของห้องเดินออกมา

“สวัสดีตอนเช้า...ขอบคุณชาติ” ใบบุญถือถ้วยข้าวต้มหมูหันไปเอ่ยทักทายอีกฝ่าย ทว่าเขาต้องชะงักค้างกลางอากาศ ตอนที่หันไปเห็นกล้ำหน้าทองสีชาวกระแทกตา ถ้วยในมือเกือบร่วงลงพื้น ดีที่คุนชาติประสาธสัมผัสไวกว่า รีบวิ่งมาคว้าเอาไปถือเอง

“เป็นอะไร”

“ชาวอีหลี”

“อะไร มีงนอนไม่พอเหรอ?”

“ปะ...เปล่าครับ!” ใบบุญตอบเสียงอ้อมแอ้ม ก้มหน้ามองพื้น ถอยหลังไปหลายก้าว คุนชาติทำท่าจะเดินเข้ามาวัดไข้ที่หน้าผาก ร่างหนาไม่ได้ใส่เสื้อเปลือยท่อนบน กางเกงวอร์มสีเดียวกับเมื่อวานเกือบหลุดจากเอว

ชาติส่ายหน้า เด็กนี้ยังไม่เลิกกลัวกันอีกหรือไง หนุมลูกครึ่งเอาถ้วยข้าวต้มไปวางบนโต๊ะอาหาร พิงสะโพกไว้ที่ขอบโต๊ะ

“กินก่อนเลย” เขามองสำรวจรูมเมตหมดมาด ๆ ของตัวเอง บนหน้าไม้ได้กรอบแว่นทาแบ่งไม่เนียน ผงสีขาวเนียนสองแก้มเหมือนคนเพิ่งเล่นสกรานต์ เด็กนี่คือคาแรกเตอร์เป็นคนยุคเก่าศูนย์แก่งจริง ๆ ชอบมากสินะ เสื้อลายดอกกับกางเกงทรงกระบอกเนี่ย

“กูจะไปออกกำลังกายก่อน”

“ครับ ถ้าคุนชาติหิวเรียกผมนะครับ”

กึก!

...อีกแล้ว ประโยคชวนคิดลึกอีกแล้ว...

ชาติกระแอมในลำคอ เด็กปากแดงผิวสีแทนยิ้มแฉ่งโชว์ฟันขาว เด็กนี้
ไม่คิดอะไรจริง ๆ ตากลมซื้อตรง น้องมันหมายความว่าถ้าเขาหิวก็ให้กินข้าวต้มในหม้อ
เป็นเขาเองที่คิดไปไกล

“อืม ถ้าหิวจะเรียกมึง”

“เอ่อ ครับ” ไบบุญตอบเสียงเบา คนตัวสูงที่ยืนข้างหน้าก้นยกแขนเหยียด
บิดขี้เกียจ เขาเหมือนหน้าจะไหม้ตอนที่เผลอเหลือบไปมองยอดดอกสีอ่อนของคุณชาติ
เด็กแว่นหันหน้าหนีเข้าเตาแก๊ส รอนจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายเดินจากไปแล้วค่อยไปกินข้าว

...คุณชาติหุ่นดีมาก เพราะออกกำลังกายแน่ ๆ เลย หันมามองตัวเองก็หดหู่ใจ
แค่เดินยังเหนื่อยเลย...

เขาใช้เวลาจัดการอาหารเข้าอยู่สักพักแต่คุณชาติก็ยังไม่กลับมา ไบบุญที่
อยากแอบไปดูว่าคุณชาติทำยังไงให้กล้ามเนื้อใหญ่ มีหกแพ็ก เก้าแพ็กเลยย่อไปที่
ระเบียง คุณชาติกำลังนอนคว่ำ มือสองข้างยันที่พื้น ดันตัวขึ้นลง เหงื่อท่วมกายหนา
บางส่วนเป็นสีแดงก่ำ ไบบุญได้ยินเสียงอีกคนนับเลขเบา ๆ

“forty nine... fifty”

Fifty คือเท่าไรนะ เอ~ ห้า... อ้อ! ห้าสิบครั้ง!! ตากลมเบิกกว้าง ไบบุญ

เคยเรียนวิชาพละ เขาวิดพื้นได้แค่สองรอบเอง คุณชาติเก่งมาก!

เด็กหนุ่มแอบสมัครเป็นแฟนคลับความเท่ของหนุ่มลูกครึ่งเจียบ ๆ ร่างบาง ยืนเกาะหน้าต่างเป็นตุ๊กแก มองกลัมน้ำเนื้อของอีกฝ่ายขยับไปมา ก่อนจะเหลือบเห็น ดัมเบลวางอยู่ไม่ไกล สองมือเล็กกว่าเอามันมาถือไว้ ออกแรงหุบแขนเหยียดแขน อย่างที่เคยเห็นคนเขาทำกัน

แต่เหมือนดัมเบลน้ำหนักยี่สิบกิโลจะเกินกำลังของไบบุญไปมาก คนตัวผอม โซซัดโซเซเดินจนกระຈະပျံ့จนเกิดเสียงดัง ยังดีที่กระຈະပျံ့ไม่แตก

“จะพังห้องกุหรือไง” ชาติเดินเหินชกเข้ามาในห้อง

“ไม่ใช่ะครับ!” ไบุญรีบส่งดัมเบลในมือให้คุณชาติถือ ก่อนที่ยี่สิบกิโลจะ หล่นทับเท้าของเขา อีกฝ่ายถือนมันด้วยมือข้างเดียวเหมือนว่าเบามาก ตาสีฟ้ามองมา อย่างเอือมระอา เด็กหนุ่มยิ้มแหย

...อยู่ดีไม่ว่าดีนะไ้บุญ!...

“คือ...”

“...”

“ผมจะไปภูบ้านแล้วครับ” ไบุญรีบวิ่งหนีไปอีกทาง แต่แขนยาวของคุณชาติ จับคอเสื้อซี๊ดไว้ก่อน

“กูมีอีกอันไม่หนัก ไปเอามาเล่นดิ” เขาบอกอย่างไม่ถือสา

“ไม่เป็น... ครับ” ใบบุญพยักหน้าตกลงทันที ไม่กล้าเถียงตอนมองตามควม
ร้างบางเดินไปตามทางที่นิ้วยาวของคุณชาติชี้บอก ดัมเบลห่ากิโรวางอยู่ข้างรองเท้ากีฬา
มันถือง่ายกว่าอันเก่ามาก

คนตัวเล็กยืนหลบอยู่ข้างหลัง กะว่าจะทำไม่นานแล้วจะหนีเข้าครัว แต่คุณชาติ
กลับจริงจังเรื่องการออกกำลังกว่าที่เขาคิด

“จับให้เต็มมือ”

“ครับ?”

หมีบ!

“!!” ใบบุญตาโต มือร้อน ๆ ของหนุ่มลูกครึ่งทาบทับลงมาสอนวิธีจับดัมเบล
ที่ถูกต้อง คุณชาติตัวสูงกว่ามาก เขาต้องเงยหน้ามอง ใบหน้าหล่อเหลาซบสีเลือด
เพราะเพิ่งออกกำลัง เขาผลอยหุดมองกระบนแก้มสองข้างกับตาสีฟ้าของอีกฝ่าย
นานสองนาน

...เพิ่งเคยได้ยินช่างชาวต่างชาติแบบใกล้ ๆ ตอนมัธยมชอบวิ่งหนีตลอด
เพราะพูดภาษาอังกฤษไม่เป็น แต่คุณชาตินี้เ่่มากจริง ๆ นะ...

“มองมือ ไม่ต้องมองหน้ากู”

ขวับ!

ไบบุญรีบหลบตาลล่าง มองมือขวาของตัวเองทันทีที่เสียงทุ้มต่ำบอก มือของคุณชาติค่อย ๆ จับนิ้วของเขาให้วางในตำแหน่งที่ถูกต้อง สัมผัสหนัก ๆ ไม่ได้นุ่มนวล สร้างความรู้สึกแปลก ๆ กลิ่นน้ำหอมผสมกับกลิ่นเหงื่อของคนตัวสูงทำให้มวนท้อง

ไบหน้าได้กรอบแฉ่นสายตาแดงแจ๋ ขนาดร่างกายที่ต่างกัน เขาเหมือนถูกโอบล้อมไว้ด้วยแขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อของคุณชาติ คนอายุมากกว่าขยับมาใกล้อีก สอนออกกำลังแขนยังงี้ให้ได้กล้ามเนื้อจริง ๆ

...แต่ไม่อยากทำแล้วอ่า ไกลกันเกินไปแล้ว...

“คะ...คุณ” ชาติยิ้มช้าคนที่ตัวแข็งเป็นหิน น้องมันโคตรเด็ก คิดอะไรก็มองออก ทะลุปรุโปร่ง ไบหูสีน้ำผึ้งกลายเป็นสีชมพู ไบบุญสูงแค่ออกของเขา เลยต้องก้มลงไปคุย

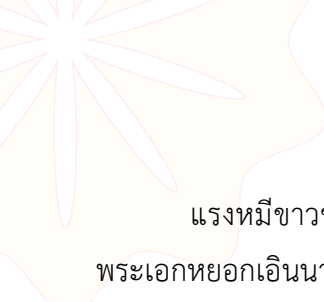
“เข้าใจที่กูสอนไหม”

เหมือนกำลังพูดอยู่กับหมากระเป่า แต่ก็เออ... มันเป็นตัวที่น่ารักที่สุด

“คะ...ครับ”

“เสร็จแล้วเก็บให้เข้าที่ด้วย” เขาคว้าขวดน้ำเปล่ามาดื่มดับกระหายพลางวางมือข้างที่วางบนผมสีดำของคนเดียวกันว่า ออกแรงยี่เส้นผมนุ่มระบายความมั่นใจ

“อะ...อือ”

แรงหมีขาวของคุณชาติไม่ได้ทำให้บรรยากาศรอบข้างเป็นสีชมพูเหมือน
พระเอกหยอกเ็นนางเอกในละคร หัวของไบบุญโยกคลอนเป็นตุ๊กตาล้มลุกเกือบจะ
หลุดจากบ่า ผมยุ่งเป็นรังนก

...โอ้ย เวียนหัวหมดแล้ว...

“คุณชาติ...”

“หึ”

คนทำหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะปล่อยให้รู้มเมตยกดัมเบลไป ส่วนตัวเองเดินไป
อาบน้ำในห้องนอน

คนที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวยืนเหม่อ ไม่มีแรงที่จะยกดัมเบล ไบุญวางมันไว้
ที่เดิม ยกมือจับตำแหน่งที่โดนสัมผัส จัดทรงผมฟุ้งฟือมือคุณชาติให้เข้าที่

...โอ้ย หัวใจ! อย่าเต้นแรงสิ ต้องเป็นเพราะกลัวมาก ๆ แน่เลย...

ไบบุญตบหน้าอกตัวเองปึก ๆ รีบวิ่งหนีเข้าไปหลบในห้องนอน ก่อนจะออกมา
อีกทีตอนบ่าย เขาทำความสะอาดห้องนั่งเล่น ถูพื้นกับเช็ดกระจกไม่ให้ว่างงาน
คุณชาติไม่ออกมาจากห้องนอนเลย ข้าวเที่ยงก็ไม่กิน เขารออีกฝ่ายอยู่นาน แต่ก็
ทนความหิวไม่ไหวเลยกินก่อน และเก็บที่เหลือใส่ตู้เย็น ไม่รู้ว่าคุณชาติออกมากิน
ตอนไหน

ตกเย็นเจ้าของห้องนั่งทำงานอยู่หน้าโซฟา โดยมีมนุษย์ตัวน้อยอย่างไบบุญ

นั่งรอรับใช้อยู่ไม่ไกล ชาติเหลือบมองกางเกงสีเหลืองที่อีกคนใส่อยู่ บางอย่างทีนุ่มน้ม เรียกความสนใจได้ดีกว่ารายรับรายจ่ายของบริษัท อีกฝ่ายนั่งกอดเข้าทำเต็ม สัปหงก เกือบหงายหลังอยู่หลายรอบ

...บอกไม่มีอะไรจะให้ทำก็ไม่ยอมไปไหน กลัวทำไม่คุ้มค่าจ้าง เออ ชยันต์จริง ๆ...

ชาติทำงานต่อจนเสร็จตอนสองทุ่ม ใบบุญที่อดทนไม่หลับรีบเข้าไปเกาะขอบ โซฟา หูกับทางกระดิกไปมา กระพริบตาปริบ ๆ สองสามที

“พຼຸ່ງนี้เราจะไปก็ໂມ่งครับ”

“ไปไหน” คนถามเล็กคิ้ว เก็บเอกสารใส่แฟ้ม ใบบุญเบะปาก

...หรือคุณชาติจะไม่ไปแล้วหรอ...

“ไปซื้อเกมอะครับ”

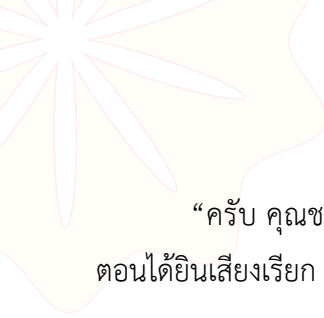
ชาติคิดออก “ไปตอนเที่ยงตรงก็ได้”

“ให้ผมไปด้วยໄໝ่ไหมครับ”

“กัันดกัันแล้วໄง” ใบบุญยิ้มกว้าง การนั่งรอมหลายชั่วโมงไม่เสียเปล่า

“ขอบคุณนะครับ”

“อื้ม มື່ງจะไปนอนแล้วหรอ”

“ครับ คุณชาติต้องการอะไรไหมครับ” ไบบุญหยุดขาที่จะก้าวเข้าห้องนอน
ตอนได้ยินเสียงเรียก

“กูจะเล่นเวอร์ชันเก่า จะเล่นด้วยกันปะ”

“ครับ?” เขาดาวว มองมือหนาที่ถือกล่องเกมเพลย์โซว์ เด็กติดเกมรีบกระโดด
ไปนั่งข้าง ๆ ร่างหนา ชาติเหลือบมองรูมเมตที่เปลี่ยนเป็นคนละคน เขาส่งจอยเกมไร้สาย
ให้อีกฝ่าย ก่อนจะกดเริ่มเกม

ไบบุญนั่งหลังตรง ตาโฟกัสที่ทีวีเครื่องใหญ่ ยอมรับเลยว่าคลังโคล์เกมมาก ๆ
แต่เล่นมาสองชั่วโมง เขาก็อาชนะคุณชาติไม่ได้สักตา ขณะที่เขาดังใจเล่นมาก ๆ
แต่อีกฝ่ายใช้มือข้างเดียวเล่นเสียด้วยซ้ำก็ยังชนะ

...คุณชาติต้องเล่นมันเป็นพันรอบแล้วแน่ ๆ อะ บ่ยุติธรรมเลย...

“อะไร มองหน้ากูทำไม”

“ปะ...เปล่าครับ” คนแพ่ห่าเกมติดแอบหน้าบูด คุณชาติเล่นเก่งเกินไป สู้ไม่ได้เลย!

“ผมแพ้อีกแล้ว”

“กูให้มึงเลือกเกมก็ได้วะ” ไอ้สายตาที่มองมาเหมือนว่าเขาโกงนี่มันยังง
อ่อนให้แล้วนะ อีกนิตก็กดยอมแพ่แล้ว

“มีเกมไหนที่คุณชาติยังไม่เคยเล่นไหมครับ”

“ไม่มี”

“โห” ไบบุญเอากำปั้นทุบเบาข้างตัว เล่นยังงี้ก็แพ้ ไม่มีทางชนะเลย

“เลือกมา”

“นี่ครับ” แต่ต่อให้แพ้อีกก็เกม ไบบุญก็จะสู้! เรานั่งเล่นเกมกระชับมิตร การเป็นเพื่อนร่วมห้องกันจนตึกตื่น ต่อให้จะได้เป็นคนเลือกเกมเองก็ไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไร เขาแพ้เหมือนเดิม ถ้าอยากชนะ มีทางเดียวคือคงต้องให้คุณชาติกลับมาเล่น

ชาติเหลือบมองคนอายุน้อยกว่าเป็นระยะ อีกฝ่ายกำลังหัวร่อน ไบบุญทะเลาะกับปุ่มเดินหน้าเหมือนลูกหมาตัวจิ๋วไม่ได้กระดุก ปากสีแดงยังไม่สบอารมณ์ โคตรได้ก

เขาแกล้งกดผิดตอนเกมที่สิบสอง ปล่อยให้น้องมันชนะไป เห็นแก่เด็กตาดำ ะกัน

บูม!

“เฮส! ชนะสักทีไว้อไบบุญ!”

“หิ ะ” หนุ่มลูกครึ่งสายหัว เห็นรอยยิ้มกว้าง ะ ของคนตัวเล็กก็คิดว่าเขาทำถูกแล้วที่ยอมแพ้ ไบบุญหันมาทำหน้าที่ตาประมาณว่า ‘ผมเก่งไหม ะ’ ก่อนจะหันกลับไปสนใจหน้าจอโทรทัศน์ ตีמד้ากับชัยชนะแรก

“อีกเกมนะครับ อีกเกม”

“อืม”

...เอาเถอะ เขาคิดถูกแล้วจริง ๆ นั่นแหละที่ให้ได้ก็ชนะ...

ไบบุญอารมณ์ดี ยิ้มจนตาเป็นสระอู๋ เขาชนะคุณชาติติดต่อกัน ไม่แพ้อีกเลย

...เราก็เรียนรู้เร็วเหมือนกันนะเนี่ย...

เด็กหนุ่มชมตัวเองในใจ ไม่ทันสังเกตหนุ่มตาฟ้าที่ทำหน้าเจ้าเล่ห์อยู่ข้าง ๆ เรานั่งเล่นเกมกันต่ออีกชั่วโมง เซมนาฟิกาข้างฝาบอกเวลาห้าทุ่มกว่า ไบุญเริ่มตาปรือ แต่มือยังกดปุ่มโจมตีไม่หยุด ร่างกายโง่งนไปมา ชาตียกโทรศัพท์มาอัดวิดีโอ เด็กผิวสีแทนไว้ เขาพยายามกลั่นขำ แต่ทำไม่ได้จริง ๆ ตลกปนเอ็นดู

...น้ำลายยืดแล้วนั่น...

ตูป

ไบบุญที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟาเอนหัวซบไหล่หนาของคนข้าง ๆ ชาติชะกั เล็กน้อย เขาใช้ฝ่ามือหนาค่อย ๆ ดันหัวคนหลับให้ออกห่าง ทุ่มเมตหมด ๆ ไม่ยอมตื่น คอพับอยู่พนักพิงโซฟา เผยปากน้อย ๆ เปลือกตาสีมุกหลับสนิท เห็นแพขนตายาว ได้กรอบแว่น ลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอ ขนาดนอนหลับปุ๋ยมือก็ยังไม่ยอมปล่อยจาก จอยเกม

ชาติแอบถ่ายรูปเสื้อยหน้าใบบุญตอนนอนหลับไปได้หลายรูป เขาปล่อยให้
น้องมันนอนท่าเดิมไปอีกสักพัก นี๊ยาวกดเล่นเกมที่ยังไม่หมดเวลาให้จบ

ตบ

แต่ใบบุญก็เอนมาฟุบที่ไหล่ของเขาอีกรอบ กลุ่มผมสีดำที่คลอเคลียอยู่ตรง
ชอกคอส่งกลิ่นหอมของแชมพู มีอหวนายกดันแว่นสายตาของใบบุญที่กำลังจะตกจาก
สันจมูกเล็กให้เข้าที่ ก่อนจะเลื่อนมือไปหยิบเอาจอยเกมที่อีกฝ่ายถืออยู่ออก แต่คนหลับ
ก็ไม่ยอมปล่อย่างง่าย ๆ

“นี่”

ชาติก้มลงไปจมนมฝีปากเนียนใบหูเล็ก เสียงแหบต่ำของเขาปลุกคนกำลังหลับ
ให้ตื่น ใบบุญค่อย ๆ เปิดเปลือกตา สิ่งแรกที่มองเห็นคือปลายคางของคนหน้าหล่อ
กับกลิ่นน้ำหอมเข้มที่เคยดม มันทำให้เขารู้ว่าตัวเองกำลังนอนหลับขบไหล่คนชาติอยู่
แต่ใบบุญที่ยังไม่หายง่วงไม่มีอาการเขินอาย เขาอ้าปากหา กดปุ่มเดินหน้าบนจอยเกม
สีดำ

“คุณชาติ เล่นกันต่อ...”

“มีงไปนอนเถอะ” ง่วงจนตาจะปิดก็ยังไม่จะชวนเล่นเกมต่อ จริง ๆ เลย ชาติ
กดปิดเกม ใบบุญจะช่วยแต่เขาก็ปฏิเสธ

“ให้ผมช่วยเก็บ...”

“ไปนอน”

“แต่ คะ...ครับ” ตาสีฟ้ามองดู ไบบูญเลยต้องยอมพาร่างงัวเงียของตัวเอง
ลุกจากโซฟา ยืนรอนจนคุณชาติเก็บเกมใส่กล่องเสร็จ เราแยกย้ายกันตรงทางแยกเข้า
ห้องนอน

“ฝันดีครับคุณชาติ ไว้เล่นเกมด้วยกันอีกนะครับ อย่าลืมนัดไปซื้อเกมของเรา
นะครับ” ไบบูญที่ยังไม่ตื่นดีพูดเสียงยานคาง ตากำลังจะปิดอีกรอบ

ปัง

ประตูห้องเล็กถูกปิดก่อนที่ไบบูญจะได้ยินอีกฝ่ายตอบกลับ เขาอยากล้มตัว
ลงนอนบนเตียงนุ่ม ๆ จะแยแล้ว ชาติส่ายหัว กอดตุ๊กลาอีกคนที่เขาอดไว้ ตลกจนต้อง
หัวเราะเสียงดัง ๆ

...บทจะไม่กลัวก็ทำเป็นหมาง่วงไม่สนใจเจ้าของเลยสินะ...

“Good night puppy”

มีรูมเมตไม่ได้แยจริง ๆ นั่นแหละ หรือเพราะรูมเมตเป็นหมากระป๋องที่ซื้อ
ไบบูญก็ไม่รู้

บทที่ 2

เช้าวันถัดมา ตอนสิบเอ็ดโมงตรง ใบบุญรีบออกมานั่งรอคุณชาติที่โซฟาตัวเมื่อคืน เด็กบ้านไกลที่ไม่เคยไปไหนไกลกว่าโลตัส กำลังตื่นเต้นมาก ๆ เขาลงทุนแคะเงินเก็บของตัวเองในกระปุกออมสิน เพื่อเตรียมตัวไปเที่ยวให้เต็มที่

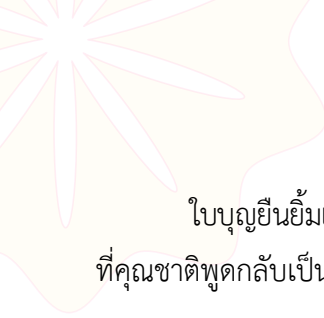
เมื่อคืนเล่นเกมกับคุณชาติสนุกมาก แต่จะว่าไปก็จำไม่ได้เลยว่าเข้ามานอนในห้องได้ยังไง ง่วงมาก ๆ ที่ไร ภาพตัดตลอด หวังว่าเขาจะไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้เจ้าของห้อง

แกร๊ก!

ใบบุญหันหน้าไปตามเสียง คุณชาติเดินออกมาพร้อมกับกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์เครื่องแพง อีกฝ่ายยังคงหล่อ ออราพุ่งกระแทกตาเหมือนเมื่อก่อน

ร่างสูงใส่เสื้อเชิ้ตสีดำ ปลดกระดุมสองเม็ดบน เผยให้เห็นแผลอกวับ ๆ แวม ๆ พับแขนเสื้อไว้ได้ข้อศอก ที่ข้อมือสวมนาฬิกาเรือนงาม ช่วงล่างเป็นกางเกงผ้าคอตตอนสีครีมตัดกับสีเสื้ออย่างลงตัว เส้นผมที่ไม่ได้ถูกเซตอะไรมาก แต่กลับเป็นทรงเข้ารูปอย่างดูดี

...หล่อ คุณชาติหล่อมาก! ...

ใบบุญยืนยืมแฉ่งทักทายคุณชาติ หวังจะได้รอยยิ้มกลับมาเช่นเดียวกัน แต่คำแรกที่คุณชาติพูดกลับเป็นประโยคที่ว่า...

“ไม่มีเสื้อผ้าตัวอื่นใส่แล้วหรือไง” ชาติอยากยกมือตบที่หน้าผากของตัวเอง ตามควาตมองสไตล์การแต่งตัวของอีกฝ่าย

...โอเค เขาไม่ได้เหยียด Bully หรืออะไรกับการแต่งตัวของคนอื่น แต่ชุดเด็กนี่มันไม่ได้จริง ๆ เขาไม่ไหวจริง ๆ...

ใบบุญสวมเสื้อเชิ้ตคอปกสีแดง แดงแบบแดงแปริ๊ด ลายดอกไม้ที่มีกากเพชร ติดวิบวับ กางเกงขากระบอกตัวเดิมเพิ่มเติมคือสีเขียวนะ เด็กนี่คงไม่คิดว่าตัวเองเป็นต้นคริสต์มาสอยู่ใช่ไหม?

ชาติยังยืนยันว่าเขาไม่ได้ว่าอะไรกับการแต่งตัวของใครจริง ๆ แต่ขอเถอะ เขาไม่อยากเดินอยู่ดี ๆ ก็มีเด็กวิ่งมาขอถ่ายรูปใบบุญเพราะคิดว่าน้องมันเป็นมาสคอตหรออะ

“ทะ...ทำไมล่ะครับ” เด็กหนุ่มเบะปาก รู้สึกเสียความมั่นใจ ก้มลงมองเสื้อผ้าที่ตัวเองใส่อยู่

...เสื้อตัวใหม่ที่สุดแล้วนะ ที่เหลือก็มีแต่เสื้อยืดตัวเก่า ๆ สีซีด ๆ เขาอุตส่าห์ยีนรีดให้มันเรียบอยู่นานเลย...

หนุ่มลูกครึ่งที่เห็นอีกฝ่ายหน้าเสียก็รีบเปิดปากอธิบาย

“คือ...กูไม่ได้หมายความว่ามันแน่นอนะ แต่มันคงไม่อยากเป็นจุดสนใจหรอกใช่ไหม”
ไบบุญลูบกางเกงสีเขียวเข้มของตัวเอง ก่อนจะพยักหน้า แต่ใบหน้าได้กรอบแฉกก็ยัง
หงอยเป็นหมาเหงา

“ผมไม่มีชุดเปลี่ยนแล้วครับ ถ้าใส่ตัวอื่นผมกลัวทำคุณชาตอายคนอื่นเขา”
ไบบุญพูดเสียงเบา ก้มหน้าคางชิดอก ทำคนมองรู้สึกผิดเต็มอก ชาตยืนคิดพักหนึ่ง
ก่อนจะเดินหายกลับเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง ไม่นานก็ออกมาพร้อมกับเสื้อยืด
สีขาวกับกางเกงขาสั้นส่วนสีดำไซส์เล็กสุดในตู้ที่คิดว่าไบบุญจะใส่ได้ เขายืนยันให้
คนตรงหน้า

“คะ ครับ?” ไบบุญเงยหน้ามองอย่างสงสัย

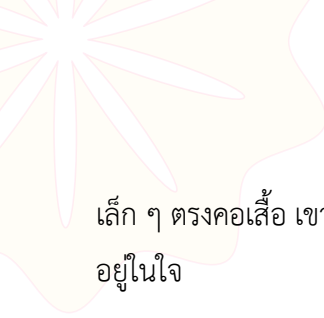
“เอาไปเปลี่ยน” ชาตเบนสายตาไปวางไว้ที่อื่น เก๊กพูดเสียงนิ่ง

“หือ? แต่”

“เสื้อผ้ามันเล็ก กูซื้อมาผิด ใส่ไม่ได้ มันเอาไปใส่เลย เร็ว ๆ กูหิวแล้ว” เขาพูดเร็ว ๆ
จับเสื้อผ้าราคาแพงยัดใส่มือไบบุญ ส่วนเจ้าของมันก็เดินหนีไปทางห้องครัว

“คะ คุณชาต” ไบบุญอ้าปากพะงาบ ๆ เรียกคุณชาตไว้ไม่ทัน เด็กหนุ่มก้ม
มองเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมในมือตัวเอง เนื้อผ้าที่เขาไม่รู้ราคาสิ้นมือ กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม
กลิ่นเดียวกับคุณชาต

“Louis Vuitton อ่านว่าลูอิส วิตตอนเหรอ หรืออะไรอะ” ไบบุญอ่านตัวอักษร

เล็ก ๆ ตรงคอเสื้อ เขามาค่อยแก่งอังกฤษด้วยสิ กอดพวกมันไว้แนบอก แอบชื่นชมคนให้อยู่ในใจ

...คุณชาติใจดีจังเลย หล่อแถมยังใจดีอีก...

ไบบุญยืนปลื้มปริ่มกับความดีของอีกฝ่ายสักพัก ก่อนจะนึกได้ว่าต้องไปเปลี่ยนชุด ร่างบางรีบวิ่งแจ้นเข้าห้องนอนอย่างว่องไว

“เสร็จแล้วครับ” เสียงใส ๆ ดึงความสนใจของชาติจากเกมในมือถือให้เงยหน้ามอง ชาติไล่สายตาส่องไบบุญตั้งแต่หัวจรดเท้า อีกฝ่ายสวมเสื้อผ้าของเขาได้ มีช่วงแขนที่ดูหลวมไปหน่อย แต่ก็ไม่น่าเกลียด

...มันเป็นหมากระเป่าที่ใส่หลุยส์วิตตองได้ดีที่สุดแล้ว...

“เสื้อแพงไหมครับเนี่ย คุณชาติไม่ต้องให้หรอกครับ ผมขอซื้อดีกว่า”

“กูให้คือกูให้ ไม่แพงหรอก”

เสื้อหมิ่นแก้ว กางเกงอีกหมิ่นสี่ แต่ไม่ต้องรู้หรอก เขาอยากให้เป็น

“ขอบคุณนะครับ คุณชาติเป็นคนดีจริง ๆ” ไบุญพนมมือไหว้คนอายุมากกว่าด้วยความรู้สึกเอื้อล้น คุณชาติคือคนหล่อ คนเท่ คนดีที่สุดในไบบุญเคยเจอเลย!

ชาติยกมือรับไหว้ ก่อนจะเลื่อนมือมาลูบท้ายทอยของตัวเอง เบนสายตามองไปทางอื่นแก้แค้น

...อว้ยเก่งเหลือเกิน แล้วสายตาจะชี้ตรงไปไหน...

“ไปกันเลยไหมครับคุณชาติ”

“...อืม”

“คุณชาติพาผมขึ้นรถไฟฟ้าได้ไหมครับ”

กึก!

ชายาวที่กำลังก้าวไปหยิบกุญแจรถที่แขวนอยู่ตรงผนังหยุดชะงัก

“ผมยังไม่เคยนั่งรถไฟฟ้าเลยครับ อยากลองขึ้นมาก ๆ” ใบบุญพูดเสียงออกอ่อน
อย่างไม่ตั้งใจ เอียงคอทำตาปริบ ๆ ใส่คุณเขา

...ตื่นเต้นอ่า! รถไฟฟ้ามาหานั้นเธอ รอใบบุญก่อนหน้านี้...

ชาติกวาดลึนดันกระพุ่มแก้ม คนที่ไม่ชอบนั่งรถไฟฟ้ากำลังคิดหนัก เขา
อยากจะปฏิเสธเหลือเกิน แต่แววดาววับของใบบุญมันทำให้เขาไม่กล้าจะดับฝัน
อีกฝ่าย

“ผมนะ อยากนั่งรถไฟฟ้ามานานแล้วครับ”

...เออ ดูจากหน้าก็รู้...

“ผมจะถ่ายรูปไปอวดแม่ด้วยครับ”

...ตามสบายเถอะ....

“คนแน่นเป็นปลากะป๋องแหง ๆ” ขาติสบถเบา ๆ ลอบถอนหายใจ

ใบบุญหน้าเจื่อน คุณชาติดูอารมณ์บ่จอย “เอ่อ หรือคุณชาติไม่อยากจะไป
ผมแล้วแต่คุณชาติเลยนะครับ”

“ไปรถไฟฟ้านั้นแหละ”

“จะ...จริงหรือครับ”

ขาติพยักหน้าแทนคำตอบ แค่ปากสีแดงเบะคว่ำ เขาก็กลืนคำปฏิเสธลงคอ
ทันที ตัดสินใจยอมทิ้งรถราความเป็นล้านไว้ที่คอนโดฯ

...มีใครบอกไหมว่าเด็กนี้อันเก่ง ใครเห็นเป็นต้องใจอ่อน ใบบุญมันเป็นหมากระป๋อง
จริง ๆ นั้นแหละ...

“เย! ไปกันครับ” ใบบุญซ่อนความดีใจไว้ไม่อยู่ ก้าวเดินนำหน้าฉับ ๆ แกว่งแขน
ไปมา ปากบางฮัมเพลงลูกทุ่งอีสานอย่างอารมณ์ดี ทิ้งให้ขาติมองตามหลังคนที่สวมใส่
เสื้อผ้าของเขา อดสงสัยในตัวเองไม่ได้ว่าเขาเป็นคนใจดีพริ้วเฟื่องแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

*...ความเป็นจริงมันก็ไม่มีใครทันรู้ตัวหรอก เราจะสังเกตตัวเองก็ตอนที่
ยกทุกอย่างไปให้คนอื่นหมดแล้วนั้นแหละ ตอนที่ใจของเราไม่ใช่ของเราอีกต่อไป...*

หน้าคอนโดฯ มีสะพานลอยให้เดินข้ามไปสถานีรถไฟฟ้าได้ ขาติถอนหายใจ

เฮือกใหญ่ ช่วงพักเที่ยงในวันจันทร์ ผู้คนหนาแน่น แออัดไม่มีที่ว่าง หนุ่มลูกครึ่งตัวสูง เหนือไหล่ซึ่มตามข้างขมับ แผ่นหลังกว้างเปี่ยมโชก ร้อนจนรู้สึกหงุดหงิด แต่มนุษย์ ร่าเริงอย่างไบบุญกลับสนุกสนานเหมือนได้ไปเที่ยว แค่มุมสะพานลอย เด็กนี่ก็ร้อง ‘ว้าว ะ’ เหมือนเจอสิ่งมหัศจรรย์ ตากลมเบิกกว้าง มุมปากประดับรอยยิ้มไว้ตลอด สมเป็นหมากระเป่าดี

“มึงร่อยหรูนี่” ซาติแยกไปซื้อตัวโดยสารที่เคาน์เตอร์ ไบุญเดินตามไปต้อย ะ

“ผมลองไปซื้อได้ไหมครับ คุณซาติร่อยหรูนี้ดีกว่าครับ”

“แน่ใจ?”

“ครับ คุณซาติรอแป๊บเดียวนะครับ” ไบุญกระดือรื้อรัน วิ่งออกไปทางช่อง ซื้อตัว แต่ซาติคิดว่าคอเสื้อไว้ก่อน

“อย่าลน มึงพูดซื้อสถานที่ที่จะลงให้ถูกด้วย” ซาติกดมือลงกลุ่มผมนุ่มแรง ะ ล้วงมือหยิบกระเป๋าสตางค์ในกางเกงไปให้คนตี้ยกว่า

“เอาเงินกูง่าย”

“ครับ?”

“ไปได้แล้ว คนเยอะ” เขาดันแผ่นหลังของคนที่กำลังทำหน้างให้ไปต่อคิวซื้อตัว ไบุญที่เห็นคนเริ่มทยอยมาต่อแถวก็รีบวิ่งไป ร่างสูงยืนหลบมุม คอยดูอีกฝ่ายตลอด ว่าจะทำสำเร็จไหม รอไม่นานไบบุญก็เดินกลับมาพร้อมกับเหรียญผ่านทางสี่ตา

“นี่ครับ ผมซื้อถูกแน่นอนครับ”

“อืม” หนุ่มลูกครึ่งพยักหน้ารับ อตใจที่จะยื่นมือไปลูบหัวกลม ๆ นั้นไม่ได้ มันจะมีจริง ๆ หรือคนที่มีความสุขจนยิ้มกว้าง เพราะซื้อตัวบีทีเอสได้เนี่ย

“ผมตื่นเต้นมากเลยครับคุณชาติ ตอนที่พี่คนขายถาม ผมเกือบพูดผิด อ้อ แต่ผมบอกไม่ผิดจริง ๆ นะครับ”

แต่เขาก็ได้รู้ว่ามันมีจริง ๆ นั่นแหละ เด็กนี้ใจคนหนึ่ง ปากสีแดงของไบบุญยิ้มไม่หุบ ดวงตาได้รอบแฉ่งเป็นสระอู มองเหรียญสีดำนมื่อด้วยสายตาปริ้มอกปริ้มใจ อยากจะแกะดูจริง ๆ ว่าน้องมันใส่ถ่านกี่ก้อน

ชาติเดินนำอีกคนไปต่อแถวรอรถไฟฟ้าขบวนใหม่ ใบหน้าหล่อคมไม่สບอารมณ์ เขาไม่ชอบคนเยอะ แต่ดูเหมือนบางคนจะไม่คิดแบบเดียวกัน

“คุณชาติคนเยอะมาก!” ไบบุญเขย่งปลายเท้ากระซิบกระซาบเสียงเบาข้างหู คุณชาติ ผู้คนมากมายแต่งตัวดูดีเต็มไปหมดเลย ดูเร่ร่อนกันมาก ๆ

“อืม” ชาติตอบรับเสียงเนือย เขาร้อนมากและเด็กแว่นนี้ก็เอาแต่ยุกยิก ๆ ไปมาอยู่ข้างหลังของเขาไม่หยุด เหมือนพาเด็กประถมมาทัศนศึกษาเลย

“อยู่นิ่ง ๆ มันจะโดนคนอื่น”

“เฮ้ย... ครับ” ไบบุญทำหน้าที่จ้อย พูดตอบรับอย่างเชื่องๆ แต่พอฟ่านไปไม่ถึงนาที เขาก็ไม่สามารถห้ามใจตัวเองได้ หันซ้ายหันขวามองดูนู่นนี่ไปรอบ ๆ ไม่หยุด

...เพิ่งเคยมาครั้งแรกนี้น่า โห! ในทีวี่มีการ์ตูนสอนวิธีขึ้นปีทีเอสด้วย!...

หมับ!

“อะ!”

“บอกให้อยู่นิ่ง ๆ ใจ” ซาติว่าเสียงดู ร่างของไบบุญถูกหมุนให้มายืนข้างหน้า แทน มือหนาของซาติจับที่ไหล่เล็ก ๆ ไว้ ก่อนจะทิ้งคางวางบนหัวคนที่ตัวยกว่า ด้วยความเมื่อยคร้าน จมูกโด่งสุดดมกลิ่นหอมสดชื่นของแชมพูบนหัวของไบบุญ ไม่ใช่กลิ่นยาสระผมอย่างเดียวที่หอม ตรงชอกคอของอีกฝ่ายก็หอม

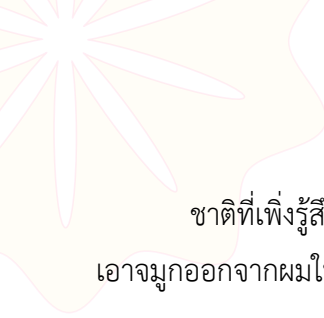
ไบบุญตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าขยับร่างกาย ยืนนิ่งมองเงาจากกระจกกันข้างหน้าที่สะท้อนใบหน้าหล่อเหลาของคุณซากำลังหลับตา เอาจมูกกดลงกลุ่มผมของเขา อยู่ทางข้างหลัง

...คะ คุณซาติทำอะไรอะ ;_ ;...

แก้มสองข้างของไบบุญร้อนผ่าว มีสีแดงก่ำ รู้สึกสยิวไปทั่วเรือนร่างตอนที่ คุณซาติขยับจมูกไปมา ฝ่ามือใหญ่ที่ทาบทับอยู่ที่ช่วงไหล่ของเขาบีบเบา ๆ ไบบุญ ตัวเล็กลงไปอีกเมื่อยืนเทียบกันใกล้ ๆ

“ระ...รถไฟฟ้ามาแล้วครับคุณซาติ”

ก๊ิก!

ชาติที่เพิ่งรู้สึกตัวว่าทำอะไรลงไป ส้มตาแล้วชะงักค้าง ร่างสูงค่อย ๆ เงยหน้า
เอามุมออกจากผมใบบุญซ้ำ ๆ ก่อนจะทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

...รถไฟฟ้าน่าจะมาช้ากว่านี้อีกนิด...

“เราเข้าไปได้หรือยังครับ”

“...อืม” ชาติพยายามรักษารูปฟอร์ม พอประตูเปิดรถไฟฟ้าเปิดออก คนด้านใน
ทยอยเดินออกมา ชาติก็ดันหลังคนตัวเล็กกว่าให้เดินเข้าไป เมื่อไม่มีที่นั่งว่าง ชาติเลย
เลือกพาใบบุญเข้าไปยืนข้างในสุด ให้คนตัวเล็กอยู่ข้างในชิดผนัง ส่วนตัวเองก็ยืนบัง
ข้างนอกรับแรงดันจากผู้คนที่แออัด

ใบบุญลอบมองใบหน้าของคุณชาติ เด็กหนุ่มแอบยิ้ม คุณชาตินี้เป็นคนดีจริง ๆ เลย

ปึก!

“โอ้ย” จังหวะที่รถไฟฟ้าเบรกจอดตามสถานีต่าง ๆ คนตัวผอมเซชนกับแผ่นอก
ของชาติเป็นว่าเล่น

“จับดี ๆ” ชาติก้มลงไปพูดใกล้ ๆ ใบบุญ

“มันไม่ถนัดอะครับ” เขาแขนสั้น จับที่ไหนไม่ถนัด

ปึก!

ไม่ทันขาดคำ ร่างของเขาก็ปลิวชนกับคุณชาติ หัวโขกกับใต้คางของอีกฝ่าย เต็มแรง

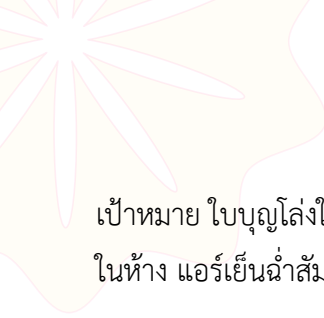
“อะ...ขอโทษครับ!” ไบบุญรีบยกมือไปลูบตรงคางของคุณชาติอย่างรู้สึกผิด ชาติถอนหายใจ เขาไม่ได้เจ็บอะไรมาก แต่ปล่อยให้มือนิ่ม ๆ ของอีกคนสัมผัสไปตาม โครงหน้าของเขาอย่างไม่ถือสา ก่อนจะแก้ปัญหาโดยการดึงร่างของไบบุญเข้ามากอด จับแขนเล็ก ๆ ของน้องมันให้อบอกรอบเอวของเขาไว้

“อะ...คุณชาติ” ไบบุญพูดเสียงขาดห้วง รู้สึกหายใจลำบากเพราะระยะห่างของเราที่เหลือน้อย เขาชอบนำลงตรงอกซ้ายของคุณชาติ หัวใจของอีกฝ่ายไม่ได้เต้นเบาไปกว่าเขาเลย หัวใจของเราเต้นไม่เป็นจังหวะเหมือนกลองชุด แต่ต่างเก็บซ่อนไว้ได้สีหน้าเรียบนิ่ง

ชาติสุดตมกลืนแบ่งเด็กจากไบบุญเต็มปอด ไม่น่าเชื่อว่ามันสามารถคลาย ความหงุดหงิดของเขาได้เป็นอย่างดี แขนแข็งแรงกระชับอ้อมกอดอีกคนแน่น ไบหน้า ตื่นตระหนกของไบบุญชอบอยู่ตรงหน้าอกของเขา อีกฝ่ายไม่กล้าเงยมาสบตา

“อยู่เฉย ๆ จะได้ไม่เมาชนกูอีก” พูดแถมบังคับ ไบบุญปฏิเสธอะไรไม่ได้ เด็กหนุ่มพยายามบอกให้หัวใจตัวเองสงบลง แต่มันก็ไม่เชื่อฟัง ทุกทีที่ฝ่ามือของคุณชาติ สัมผัสที่เอว สติของเขาก็เผลอไปไกล

ในมุมแคบ ๆ บนรถไฟฟ้ามีคนสองคนยืนกอดกันไปจนสุดสาย ปล่อยความรู้สึก บางอย่างที่กำลังก่อตัวในใจให้มันดำเนินไป ยี่สิบนาทีต่อมา บีทีเอสมาส่งเราที่สถานี

เป้าหมาย ใบบุญโล่งใจที่ไม่ต้องยื่นกอดกับคุณชาติอีกแล้ว เขารีบวิ่งออกมา ตรงเข้าไป
ในห้าง แอร์เย็นฉ่ำสัมผัสผิวกาย ขนลุกชู

“คุณชาติใหญ่มาก!”

ขวับ!

ชาติหันไปมองเด็กแว่นที่พูดโพล่งออกมาเสียงดัง ให้ตายเถอะ คนมองหมดแล้ว

“นี่...”

“ห้างใหญ่มากเลยครับ โห มีลิฟต์แก้วด้วย! ว่าแต่ร้านเกมอยู่ชั้นไหนหรอครับ”

คำพูดที่จะดุกลินหายไปในลำคอ เขาปล่อยให้คนตัวเล็กจับแขนเขย่า ๆ ซี้ให้ดู
นุ่นนี่ไปทั่ว เห็นแววตาตื่นเต้นของลูกหมากระเป่าแล้วขัดไม่ลง

“อืม ๆ ไปกินข้าวก่อนเถอะ ร้านเกมค่อยว่ากัน”

“โอเคครับ!” ใบบุญยิ้มรับอย่างเชื่อฟัง เขาจะเป็นเด็กดี ไม่ต้องให้คุณชาติ
ต้องเหนื่อย...มั้งนะ ____.

“พี่ชาติคะ...”

แต่ก่อนที่เราจะได้เริ่มออกเดิน เสียงเรียกหวาน ๆ ที่ดังอยู่ข้างหลังเรียกให้
หันไปมอง

“น้องมุก คุณป้า สวัสดีครับ” ชาตียกมือไหว้พร้อมกับเอ่ยทักทายหุ่นส่วนคนสำคัญของบริษัทอีกคนอย่างอ่อนน้อม คุณหญิงวิเชียรกับลูกสาวเดินตรงเข้ามาหา

“บังเอิญจังเลยค่ะพี่ชาติ”

ไบบุญยกมือไหว้ตามคุณชาติ แต่อีกฝ่ายไม่ได้รับไหว้ คนตัวเล็กถอยหลังไปหนึ่งก้าว มองคุณชาติสลับกับคนมาใหม่คุยกันเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ เหมือนจะเป็นเรื่องธุรกิจ

...ผู้หญิงที่เรียกคุณชาติสายจาง ส่วนผู้หญิงที่ดูมีอายุก็แต่งตัวดูดีมาก เครื่องประดับวิบวับเต็มตัวเลย...

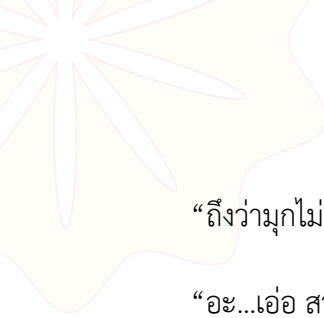
“แล้วนี่พี่ชาติกำลังจะไปไหนคะ ไปทานข้าวด้วยกันก่อนไหมคะ จะได้คุยเรื่องงานกันต่อด้วย”

ชาติไม่ได้ตอบออกไปทันที ร่างสูงหันมามองคนตัวเล็กข้างกาย

“ครับ?” ไบุญเอียงคอสงสัย คุณชาติมองหน้าเขาแล้วก็ไม่พูด คนมาใหม่สองคนเพิ่งเห็นว่ามีหนุ่มน้อยยืนอยู่กับชาติด้วย

“เพื่อนเธอตาชาติ” แม่ของมุกถาม หญิงสูงวัยใช้สายตาสำรวจเด็กแว่นตั้งแต่หัวจรดเท้า

“รูมเมตครับ เป็นรุ่นน้อง” ชาติตอบ ไบุญแอบยิ้ม เขาคิดว่าอีกฝ่ายจะแนะนำว่าเขาเป็นแค่คนรับใช้เสียอีก

“ถึงว่ามุกไม่เคยเห็นเลย สวัสดิ์ค่ะ”

“อะ...เอ๋อ สวัสดิ์ครับ” ใบบุญยกมือไหว้หญิงสาวอีกรอบอย่างชัดเจน เด็กหนุ่ม
ดีใจที่ได้คุยกับคนสวย

“อ้อ ไข่เด็กที่เป็นลูกคนงานในบ้านเราหรือเปล่า แม่ของชาติเล่าให้ป่าฟัง”
คุณหญิงวิเชียรถามเสียงเหยียด เธอหรีตามอง ชาติไม่ได้ตอบ หนุ่มลูกครึ่งแค่พยักหน้ารับ

“ป่าว่าไม่ดีหรอก จะให้ลูกคนใช้มานั่งทานข้าวด้วย”

กึก!

ใบบุญหน้าเสีย เขาก้มคอลงต่ำ ห่อไหล่เข้าหากันโดยอัตโนมัติ

“แล้วนี่มายืนเสมอเจ้านายเกินไปไหม ยืนห่าง ๆ หน่อยสิ” วิเชียรเอ็ดออกมา
เสียงดัง เธอไม่ค่อยชอบนางแม่บ้านที่ชื่อบัวที่เป็นแม่ของเด็กนี้สักเท่าไร วันก่อน
เธอไปบ้านของชาติ สามิตัวดีของเธอดันมองนางแม่บ้านนั้นตาไม่กะพริบเลย ไม่รู้
คุณสมรคิดอะไรอยู่ถึงให้ลูกคนใช้ไปอยู่ร่วมห้องกับลูกชายตัวเอง ไม่กลัวของหายหรือ
ไงกัน

“จะไปรอที่ไหนก่อนก็ไปปะ ผู้ใหญ่เขาจะคุยกัน ลูกคนใช้อย่างนายคงไม่เข้าใจ
หรอก”

“คะ...ครับ” ใบบุญตอบรับเสียงสั้น ก่อนจะรีบวิ่งออกมา

...ทำไมต้องพูดรุนแรงเหมือนรังเกียจกันด้วย ลูกคนใช้แล้วมันยังงั้น มันมัน อาชีพของแม่เขานะ ครอบครัวเขามีเงินมีใช้ แม่ส่งเขาเรียนสูง ๆ ได้ก็เพราะอาชีพ แม่บ้าน ไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดีมาซะหน่อย...

ใบบุญตัดพ้อกับตัวเอง ร่างบางวิ่งต่อไปอย่างไม่รู้จุดหมาย แต่ก่อนที่เขาจะได้วิ่งไปไหนไกล แรงจذبที่ข้อมือก็ดึงให้เขาหยุดวิ่ง

“จะไปไหน”

ใบบุญชะงัก หันกลับมามองแขนตัวเอง คุณชาติหอบหายใจน้อย ๆ เหมือนรีบวิ่งมา ใบหน้าหล่อเหลามีสีหน้าเคร่งเครียด

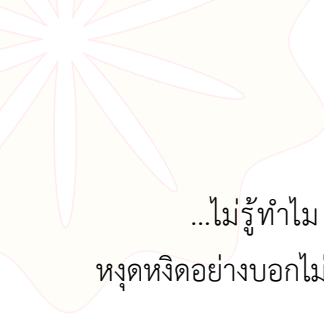
...คุณชาติไม่ได้ไปทานข้าวกับพวกคุณ ๆ หรอกเหรอ...

“ร้องไห้เหรอ” ชาติย่อตัวให้หน้าเราสองคนอยู่ในระดับเดียวกัน ใช้ปลายนิ้วชี้เขยकाคนตัวเล็กกว่าให้เงยหน้ามามองกัน ดวงตากลมโตได้กรอบแวนมีสีแดงกำ ทางตามีน้ำใส ๆ เปราะเปื้อน ภาพตรงหน้าทำเอาใจของเขาเหลวเหมือนถูกไฟลน

“ฮึก” ใบบุญสะอื้นเบา ๆ หลบสายตากม พอมาคิด ๆ ดูแล้ว เขาทำเหมือนกับคุณชาติไม่ใช่เจ้านายเลย ก่อกวน ดื้อให้คุณชาติพามาห้างด้วย ไม่ใช่เรื่องที่ควรทำเลย

“ผมขอโทษนะครับ ต่อไปผมจะเจียมตัวเอง จะไม่ยุ่งวุ่นวายกับคุณชาติอีกแล... อ้อ!”

“พูดอะไร” ชาติถามเสียงเข้ม ปิ๊บแก้มนุ่ม ๆ ของใบบุญจนหน้ายู่ ปากจู้

...ไม่รู้ทำไม แค่ได้ยินว่าอีกคนจะไม่ยุ่งกับเขาอีก ซาติก็รู้สึกร้อนรุ่มในอก หงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก...

“อ้อ อุน อ้าด”

“ห้ามเปลี่ยนแปลงอะไร ถ้าวันไหนกูเห็นมึงเปลี่ยนไปนะ กูจะบีบแกำมึงให้แตกเลย” ซาติทำหน้าดุ พุดแกมบังคับอีกคนที่กำลังร้องโอตโอย

“อ้อ เอ็บ”

“เข้าใจไหม”

“เฮ้อไออ๊บบ ะ” ไบบุญรีบพยักหน้ารัว ๆ ฮือ เขาเจ็บแกำไปหมดแล้ว เหมือนคุณซาติจะได้คำตอบที่ถูกต้องแล้ว ร่างสูงยิ้มนุ่มปากเหมือนตัวร้ายในละคร ก่อนจะยอมปล่อยมือออกจากแกำของเขา

“เจ็บนะครับ” แกำสองข้างเป็นอิสระ ไบบุญเบะปาก ลูบแกำตัวเองบ่อย ๆ

“หิ ไปกินข้าวกันได้แล้ว” ซาติยกยืมเอ็นดู ยีกลุ่มผมนุ่มแรง ๆ ไบบุญโยกตัวหลบขมวดคิ้วอย่างงุนงงกับคำบอกของอีกฝ่าย

“ละ แล้ว...” พวกเธอสองคน

“กูมากับมึง จะให้ทั้งมึงแล้วไปกินกับคนอื่นได้ไง อีกอย่างกูไม่ได้เห็นด้วยกับสิ่งที่เธอพูดหรอก อาชีพอะไรทุกคนก็มีค่าเท่ากัน”

‘ขอโทษนะครับคุณป้า น้องเป็นรูมเมตผม เป็นคนของผม ไม่ได้มาอยู่ใน
ตำแหน่งคนรับใช้’

“มึงกับกูเท่ากัน ไม่ต้องคิดว่าไม่สามารถยื่นเสมอไปได้”

‘แล้วต่อให้ครอบครัวน้องจะทำอาชีพอะไร คุณป้าไม่ควรไปดูแลน้อง หรือ
ใครก็ตาม’

‘นิชาติจะเข้าข้างมันเหรือ เห็นมันดีมากกว่าป้าเหรือ’

‘ครับ’

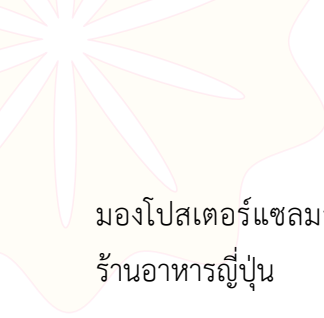
‘ตาชาติ!’

‘เพราะต่อให้น้องจะไม่เข้าใจในเรื่องที่เราคุยกัน แต่น้องก็ฉลาด อย่างน้อย
ก็ฉลาดพูด ขอตัวนะครับ’

“กูอยากให้มีเงินข้าง ๆ กูด้วยซ้ำ เข้าใจไหม” ชาติวางมือลงบนหัวของไบบุญ
อีกหน แต่เปลี่ยนจากยี่แรง ๆ เป็นลูบเบา ๆ ไบบุญกะพริบตาปริบ ๆ หมากระเป่าที่
ยื่นอยู่ตรงหน้าเขา มันน่าเอ็นดูจริง ๆ

“อะ ขอบคุณนะครับคุณชาติ”

“อืม ไปกินข้าว” คนพูดเดินนำไปทางโซนร้านอาหาร เขาหันไปถาม
คนข้างหลังว่าจะกินอะไร ไบบุญไม่ตอบ แต่ตอนเดินผ่านร้านอาหารญี่ปุ่น เด็กแว่น

มองโปสเตอร์แชลมอนไม่วางตา เขาเลยเลือกพาไบบุญนั่งทานอาหารกลางวันใน
ร้านอาหารญี่ปุ่น

“ผมเอาเหมือนคุณชาติครับ” พนักงานสาวที่รอรับออร์เดอร์พยักหน้ารับแล้ว
หมุนตัวกลับไป ซาติวางเมนูที่เพิ่งสั่งไปลงบนโต๊ะอาหาร ลอบมองคนที่ยังทำหน้าที่หงอย
ไม่หาย

“หยุดร้องไห้ได้แล้ว”

“ไม่ร้องแล้วครับ แคน้ำมูกยังไม่หยุดไหล” ไบุญสะอื้นตอบ ซาติยื่นกล่องทิชชู
ที่อยู่ฝั่งตัวเองให้อีกฝ่าย

“ทีหลังอย่าร้องไห้เพราะคำพูดของคนอื่นอีกนะ อย่าให้คำพูดของคนอื่นมา
ทำให้มึงเจ็บปวดดี”

ไบบุญพยักหน้ารับช้า ๆ สบตากับแววตาอ่อนโยนของคุณชาติที่พูดบอกเสียง
จริงจัง ความรู้สึกอะไรบางอย่างวูบเข้าสู่ห้วงความคิด แต่ไบบุญก็ไม่ว่ามันคืออะไร
แค่รู้สึกว่าร่ายกายกายรอบตัวเขามันอบอุ่น เหมือนตัวของเขาเบาหวิว ลอยละล่อง
เหมือนมีผีเสื้อนับพันตัวบินว่อนอยู่ในท้อง

“ถอดแว่นก่อนไหม มัวหมดแล้ว” คุณชาติบอก ไบุญเห็นด้วย เขามองอะไร
ก็พร่ามัว ร่างบางก้มหน้าถอดแว่นทรงสี่เหลี่ยมออก ล้วงมือไปหยิบกล่องใส่แว่นตาใน
กระเป๋าเพื่อจะเอาผ้ามาเช็ดแว่นตา

กึก!

จังหวะที่ใบบุญเงยหน้าหลังจากที่เซ็ดแว่นเสร็จแล้ว ชาติเพิ่งได้มองหน้า
ไรแวนตาของอีกฝ่ายชัด ๆ หนุ่มลูกครึ่งไม่รู้เลยว่ากำลังเผลอจذبใบหน้าจิ้มลิ้ม
ที่ไร้สิ่งใดบดบังของใบบุญจนตาค้าง

ดวงตากลมโตวาววับเหมือนลูกแก้ว จมูกเล็ก ๆ ที่แดงจากการร้องไห้ ปาก
กระจับสีชมพูอ่อนที่ขอบเคลื่อนไหวขมุขมิบ วูบหนึ่งที่ชาติคิดว่ามันคงจะนุ่มมากแน่ ๆ
หากเขาได้...จูบ

หมากระเป่าใบบุญมันน่ารัก...โคตรน่ารัก

“กลับมามองเห็นชัดแล้ว เอ่อ คุณชาติยิ้มอะไระครับ”

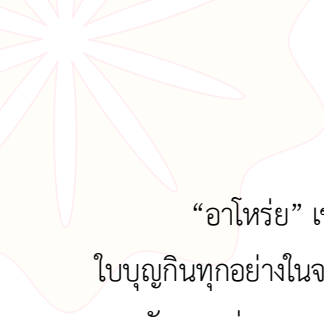
“หะ หะ”

“คุณชาติยิ้มอะไรครับ” คนที่เพิ่งรู้ว่าตัวที่กำลังยิ้มรับเม้มปาก กลับมาตีหน้านิ่ง
เหมือนเดิม

“เปล่า”

...นี่เขาเผลอยิ้มตั้งแต่เมื่อไหร่ บ้าจริง!...

“หุว แซลมอนมาแล้ว” ใบบุญร้องดีใจ พอหายเศร้าเด็กหนุ่มก็กลับมาเร่ง
พูดจ้อไม่หยุด ทานอาหารไป พูดคำว่าอร่อยไปแล้วไม่ต่ำกว่าสิบรอบ

“อาโหระย” เขาหลับตาพริ้ม เคี้ยวเนื้อปลาสีส้มรสชาตินุ่มลิ้น แซลมอนอร่อยมาก ไบบุญกินทุกอย่างในจานหมดไม่เหลือ คนตัวเล็กไม่รู้เลยว่าใครคอยแอบมองใบหน้าน่ารักของตัวเองอยู่ตลอด

ชาติทานอาหารในจานตัวเองไปได้ไม่เยอะ เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการทำคางมองไบบุญที่เคี้ยวข้าวจนแก้มตุ่ย

เหมือนเขาจะเพิ่งค้นพบ ‘สมบัติก้อนโต’ ต่อไปก็แค่ต้องหาวิธีครอบครองมัน... แต่เพียงผู้เดียว

“เท่าไรครับคุณชาติ” หลังจากทานอาหารเสร็จ ไบบุญเตรียมจะควักเงินค่าอาหารให้คุณชาติ แต่ร่างสูงก็เดินนำลี้ว ถีบลิไปจ่ายที่แคชเชียร์ก่อนแล้ว

“เลี้ยง”

“ได้ยังไงล่ะครับ ขอผมช่วยออก ค่าบิทีเอสคุณชาติก็ไม่ให้ผมจ่าย” ไบบุญเลี้ยงอ้อมแอ้ม

“ก็บอกว่าเลี้ยงไง” ชาติพูดไม่พูดเปล่า เขายื่นบัตรเครดิตให้พนักงาน ไบบุญอ้าปากเหวอ

“ไว้ถ้าอยากช่วยออกก็จ่ายค่าบิทีเอสขากลับก็ได้” ชาติที่เห็นอีกคนเงิบไปก็รีบพูดบอก น้องมันทำปากเบะคว่ำ

“ยอมให้จ่ายแล้วไง ทำหน้าเป็นตุตทำไม จะไปคุ้ไหมเกมนะ”

“ไปสิครับ” ไบบุญเคื่องคนซีแกลัง แต่ก็อยากไปดูเกมเลยเลิงอแง รีบวิ่งตามหลังคุณชาติที่เดินนำไปก่อน

“ขยับมานี่” พอวิ่งตามไปทัน คุณชาติก็พาดแขนมาโอบไหล่ของไบบุญไว้

“มองหน้ากูทำไม”

“ก็...” เหมือนถูกคุณชาติกอดอยู่เลยอะ ไบบุญไม่ได้ตอบคำถามของคนตัวสูง ใครจะไปกล้าขัดใจคุณเขากัน

“อยู่ใกล้ ๆ กู จะได้ไม่หลง” หนุ่มลูกครึ่งพูดเสียงราบเรียบ กระซิบอ้อมแขนโอบไหล่อีกคนเข้ามาชิดตัวเอง หมากระเป่าชน ๆ ปล่อยไปไหนไม่ได้หรอก

ไบบุญเดินตัวเกร็งขนบข้างไปกับคุณชาติ อยากจะโยกตัวหลบแต่คุณเขาก็ไม่ยอมปล่อยง่าย ๆ เหนื่อยจะออกแรงขัดขึ้น เขาเลยปล่อยให้อีกฝ่ายโอบไหล่พาเดินเข้าไปในร้านเกม เอาที่คุณชาติสบายใจเลยก็ได้

...เพราะความจริงแล้วไบบุญก็รู้สึกดีที่ได้อยู่ในอ้อมแขนของคุณชาติเหมือนกัน...

